சிவபுராணம் விளக்கவுரை

க. கணேசலிங்கம்

உலக சைவப் பேரவை
இலண்டன்

சிவபுராணம் விளக்கவுரை

க. கணேசலிங்கம்

உலக சைவப் பேரவை
இலண்டன்

சிவபுராணம் விளக்கவுரை

'சித்தாந்தரத்தினம்' **க.கணேசலிங்கம்**
கவிஞர். பொறியியலாளர்
9/2, பீச் ஹோம் அவென்யு, பெசன்ட்நகர்,
சென்னை 600 090, இந்தியா.
(குப்பிழான், யாழ்ப்பாணம்)

உரிமை : ஆசிரியருக்கு
முதற் பதிப்பு : ஆகஸ்ட் 1999

அச்சிட்டோர் : மாசறு கணிப்பொறி
75, திருவல்லிக்கேணி நெடுஞ்சாலை
சென்னை 600 005, இந்தியா.

Sivapuranam Vilakkavurai
by
K. Ganesalingam B.Sc.(Eng),
C.Eng., M.I.E.E.(Lond.), M.I.E.(Cey.)
9/2, Beach Home Avenue, Besant Nagar,
Chennai-600 090, India

Published on the occasion of **The Second Saiva Conference** of the *Federation of Saiva(Hindu) Temples-UK* on 6th and 7th August 1999 at London, by the **World Saiva Council,** C/o Meikandaar Aadheenam, 72, King Edward Road, London E 17, U.K.

£ 1.00
Ird. Rs.12.00
Srl. Rs.25.00

H.H.SWAMI SIVA NANDHI ADIKALAAR
CHAIRMAN AND CHIEF EXECUTIVE
WORLD SAIVA COUNCIL
C/O London Meikandaar Aadheenam
72, Kind Edward Road, London E17, U.K.

சிவாயநம

வாழ்த்துரை

நமச்சிவாய வாழ்க நாதன்தாள் வாழ்க
இமைப்பொழுதும் எந்நெஞ்சில் நீங்காதான் தாள்வாழ்க

மாணிக்கவாசகப் பெருமான் அருளிய திருவாசகத்தில் வரும் சிவபுராணம் சிவாலய வழிபாட்டிலும், சைவ அன்பர்கள் இல்லக வழிபாட்டிலும் நாளும் பொழுதும் ஓதப்படும் பெருமைக்குரியது. இருப்பினும், நாம் "சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து ஓதுகின்றோமா" என்ற கவலையை நீக்குமுகமாக, "சிவபுராணம் விளக்கவுரை" என்ற அரிய நூலை எழுதி வழங்குகிறார் எமது உலக சைவப் பேரவையின் சைவ தத்துவ ஆலோசகர் (consultant) 'சித்தாந்தரத்தினம்' சிவத்திரு க. கணேசலிங்கம் அவர்கள்.

சிவபுராணத்தில் பல அரிய தத்துவ உண்மைகள் பொதிந்திருப்பதை, ஆசிரியர் தமது சிவஞானத் தெளிவினால் எடுத்து விளக்குவது நூலின் சிறப்பு அம்சமாகும். "அத்துவைதம்" என்ற பதத்திற்கு 'ஒன்றாய், வேறாய், உடனாய் இருப்பது' என விளக்குவது சைவசித்தாந்தத்தின் தனிச் சிறப்பு. இதை சிவபுராணத்தில் 'நாற்றத்து நேரியாய் சேயாய் நணியானே' என்ற வரியில் கண்டு விளக்குவது நூலாசிரியரின் சைவ தத்துவ நுண்மாணுழை புலத்திற்குச் சான்றாகும். இத்தகைய தத்துவ முத்துக்கள் பல நூலில் உள்ளன.

இவ்வரிய நூல் உலக சைவப் பேரவையின் வெளியீடாக, இலண்டனில் உள்ள பிரித்தானிய சைவத் திருக்கோயில்களின் ஒன்றியம் நடாத்தும் 2-வது சைவமாநாட்டில் (7-8-1999) வெளிவரச் செய்த தில்லைப் பெருமான் திருவருளை நினைந்து, நூலாசிரியரின் சீரிய, நலமிகு சிவப்பணியைப் பாராட்டி உளமார வாழ்த்துகிறோம்.

அன்பே சிவம்.

"மேன்மைகொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெல்லாம்."

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிறப்புரை

பேராசிரியர் முனைவர் **வை. இரத்தினசபாபதி**
ஆசிரியர் 'சித்தாந்தம்'

மாணிக்கவாசகப் பெருமான் அருளிய திருவாசகத்தினுள் நான்கு நெடும்பாட்டுகள் உள்ளன. அவற்றினுள் முதல் நின்ற நெடும்பாட்டே **'சிவபுராணம்'**.

'சிவபுராணம்' என்பதற்குச் "சிவனது அநாதி முறைமையான பழைமை" என்று மரபுவழிநின்ற அருளாளர்கள் விளக்கம் கண்டுள்ளார்கள்.

நம் கையில் வைத்து இன்று படிப்பதற்கு ஏற்றதாக அமைக்கப் பெற்றிருக்கின்ற திருவாசகம் பரம்பொருளாகிய சிவனால் தம் கைப்பட எழுதுவதற்கு ஏற்றவகையில் மணிவாசகப் பெருமானால் கோவைப்படுத்திச் சொல்லப் பெற்ற பெருமையுடையது. இதனாலேயே இதற்குக் கோவைத்திருவாசகம் என்பதும் பெயராயிற்று. மேலும், இவ்வரலாற்றை விளக்கும் முறையில் "திருவடிக் கீழ்ச் சொல்லிய பாட்டு" என்று மணிவாசகரே அருளிச் செய்து போந்தார்.

இனி, 'திருவாசகம்' என்ற நூலுக்குரிய பாயிரமாகவும் சிவபுராணத்தைக் கொள்ளும் வழக்கம் உண்டு. இதனை,

"சிவன் அவன்என் சிந்தையுள் நின்ற அதனால்
அவன் அருளாலே அவன்தாள் வணங்கிச்
சிந்தை மகிழச் சிவபுராணம் தன்னை
முந்தை வினைமுழுதும் மோய உரைப்பன் யான்."

என்று அருளுவதால் உணரலாம்.

சித்தாந்தரத்தினம் சிவத்திரு க.கணேசலிங்கனார் அவர்கள் சிறந்த பொறியாளர். ஈழம் தந்த ஈடிலாப் பேறு வாய்ந்த

நற்றமிழ்க் கவிஞராகிய கணேசலிங்கனார் சிவபுராணத்துக்கு அழகிய எளிய அரிய உரை ஒன்றினை ஆக்கித் தந்துள்ளார்.

சொற்பொருள் நயம் கலந்த விளக்கத்தோடு சைவசித்தாந்தச் செழும் பொருள் பொதுளவும் ஆக்கப் பெற்ற இந்த உரையானது சைவர்களாலும் பிறராலும் போற்றத் தக்க பெருமையுடையது.

"சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார் செல்வர்" என்ற மணிவாசகப் பெருமானின் திருவுள்ளக் கருத்தினை நிறைவு செய்யும் வகையில் அனைவரும் விரும்பிப் படிக்கவும் பொருளுணரவும் ஆம் வகையில் அமைந்த இந்த உரை செழுமைவாய்ந்த சிறந்த உரை.

"கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்'' என வரும் சிவபுராணத் தொடரில் உள்ள 'கல்' என்பது "எவ்வித மாற்றமும் இன்றி, கல் போன்று அசைவற்ற ஒருநிலையில் இருப்பதும் உண்டு. இதனையே கல்லான பிறவி என்று மணிவாசகர் சொல்கிறார்" என உரை வகுத்திருப்பது சிந்தனைக் குரியது.

சிவபுராணத்திற்குப் பல உரைகள் இருப்பினும் ஒன்றிரண்டு உரைகளைத் தவிர ஏனையவை குறிப்புரைகளே. தெளிவான உரையும் அவற்றை விளக்கும் விளக்கவுரையும் அமைய இந்நூலை உருவாக்கியிருப்பது அனைவரும் போற்றத்தக்க பெருமையுடைய, காலத்திற்கேற்ற கருணைச் செயலாகும்.

சிவத்திரு கணேசலிங்கனார் அவர்கள் எழுதிய 'சிவபுராணம் விளக்கவுரை' என்ற நூல் எளிமையும் இனிமையும் கெழுமச் சைவத்தை உணரும் வகையில் அமைக்கப் பெற்ற அரிய நூல். சிறந்த கவிஞராக விளங்கும் இவர் சிறந்த உரையாசிரியரும் ஆவார் என்பதை விளக்கும் அரிய உரைநூல் இது.

சிவபுராணத்தின் செவ்விய உரைநூலைச் சைவர்களும் பிறரும் போற்றிப் பயன் பெறுவார்களாகுக.

வளர்க சைவசித்தாந்தப் பெருநெறி.
வாழ்க கணேசலிங்கனாரின் தொண்டு.

முன்னுரை

ஐந்து கரத்தனை ஆனை முகத்தனை
இந்தின் இளம்பிறை போலும் எயிற்றனை
நந்தி மகன்தனை ஞானக் கொழுந்தினை
புந்தியில் வைத்தடி போற்றுகின் றேனே.

சிவபுராணத்துக்குப் பல உரைகள் வந்துள்ளன. விரிவுரை, விளக்கவுரை, ஆராய்ச்சியுரை என்று பல அறிஞர்கள் எழுதியுள்ளார்கள். இப்பொழுது இன்னொரு உரையா என்று கேட்கலாம். எனது உரை புத்துரையல்ல. முன்னைய உரைகளை உள்வாங்கித்தான் இதுவும் எழுதப்பட்டுள்ளது.

மகாவித்துவான் அருணைவடிவேலு முதலியார், மறைமலையடிகள், நவநீதகிருஷ்ண பாரதியார் ஆகியோரின் உரைகள் இதற்குத் துணைபுரிந்துள்ளன. அறிவியல் நோக்கில் பார்க்க விழையும் இன்றைய தலைமுறையினருக்கு ஏற்றபடி எளிமையாக எழுதப்பட்டுள்ளது.

ஆயினும், மரபுவழி வந்த உரைகளிலிருந்து மாறுபட்ட இடங்களும் உண்டு. “புல்லாகிப் பூடாய்” என்று தொடங்கும் தொடரில் ''கல்லாய்'' என்று ஒரு பிறவி கூறப்படுகிறது. புல்லையும் மரத்தையும் உயிருள்ள பிறவிகளாகக் கொண்டாலும், கல்லை அத்தகைய ஒன்றாகக் கருதமுடிவதில்லை. இதனால் வழக்கிலுள்ள விளக்கங்களுக்கு மாறாக, சைவ சித்தாந்த நூலான சிவசிவஞானசித்தியாரில் வரும் தொடரின் அடிப்படையில் எனது விளக்கத்தை எழுதியுள்ளேன். இத்தகைய இடங்கள் சிலவே.

இன்று பலருக்கத் தமது சமயக் கொள்கை தெரிவதும் இல்லை; அதில் ஈடுபாடும் இல்லை. பிற தெய்வ வழிபாட்டினையும் பிறர் கொள்கைகளையும் தமதென ஏற்றுப் போற்றுகிறார்கள். இது மிகவும் கவலையளிப்பது.

சைவம் போற்றும் ஈழத்துச் சிவாச்சாரியார்கள் சைவ பாரம்பரியத்தையும் சிவாகம நெறியையும் காத்து வருபவர்கள். இவர்களில் சிலர் இன்று சிவாகம நெறிக்கு மாறான மடங்களின் கீழ் குருப்பயிற்சி பெறுகிறார்கள். பிற தெய்வ வழிபாட்டை ஊக்குவிப்பதோடு, அவற்றுக்கான கோயில் கட்டி ஆதாயம் பெறவும் முனைகின்றனர். இவர்களால் சைவம் சிதைகிறது. சைவ மக்கள் தவறான வழியில் செல்கிறார்கள். உண்மைச் சிவாச்சாரியார்களின் மதிப்பு குறைகிறது; மனம் வேதனையடைகிறது. இந்த நிலை மலேசியா, தென்னாப்பிரிக்கா போன்ற நாடுகளிலும் தோன்றியுள்ளது. இதனை உடனடியாகத் தடுத்து நிறுத்த வேண்டியது சைவ நிறுவனங்கள், பெருமக்களின் தலையாய கடமை.

சைவத்தின் வீழ்ச்சியைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கு சைவசமய அறிவை ஊட்டுவதும், அதன்மூலம் சைவக் கொள்கைப் பிடிப்பை உண்டாக்குவதும் ஒருவழி. இச்சிறு நூல் இந்த வழியில் சிறிதேனும் துணை புரியுமென நம்புகிறேன்.

இந்நூல் உலக சைவப் பேரவையின் வெளியீடாக வருகிறது. இப்பேரவையின் தலைவராக இருந்து அருந்தொண்டாற்றும் இலண்டன் மெய்கண்டார் ஆதீனம் தவத்திரு சுவாமி சிவநந்தி அடிகளார் வாழ்த்துரை வழங்கியுள்ளார். சென்னைப் பல்கலைக் கழகச் சைவசித்தாந்தத் துறையின் முன்னாள் தலைவர் பேராசிரியர் முனைவர் வை.இரத்தினசபாபதி அவர்கள் சிறப்புரை அளித்துள்ளார். இப்பெருமக்களுக்கு நான் என்றென்றும் நன்றியுடையவனாவேன்.

பிரித்தானிய சைவக்கோயில்கள் ஒன்றியம் நடத்தும் இரண்டாவது சைவ மாநாட்டையொட்டி (7-8, ஆகஸ்ட் 1999) இது வெளிவருகிறது. இந்நூல் எழுத ஊக்குவித்த இந்த ஒன்றியத்தின் செயலாளர் ந.சச்சிதானந்தம் அவர்களுக்கும் எனது நன்றி உறித்தாகும்.

25-7-99 **க.கணேசலிங்கம்.**

பொருளடக்கம்

- வாழ்த்துரை
- சிறப்புரை
- முன்னுரை
- திருவாசகத் தேன்
- சிவபுராணம்
- விளக்கவுரை
- மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்

திருவாசகத் தேன்

தொல்லை இரும்பிறவிச் சூழும் தளைநீக்கி
அல்லலறுத் தானந்தம் ஆக்கியதே - எல்லை
மருவா நெறியளிக்கும் வாதவூர் எங்கோன்
திருவா சகமென்னும் தேன்.

இவ்வெண்பா திருவாசகத்தின் பெருமையைப் பேசுவது. பிற்காலத்துப் பெரியோரால் பாடப்பெற்ற இவ்வெண்பாவை முதலில் பாடுவது மரபாக உள்ளது.

'எல்லை' என்று தொடங்கி 'தேன்' என்று முடியும் பகுதியை முதல் வைத்து, 'தொல்லை' என்று தொடங்கி 'ஆக்கியதே' என்று முடித்து, இதற்குப் பொருள் காணவேண்டும்.

பிறப்பு இறப்பு என்னும் வரம்பினைப் பெறாத வழி 'எல்லை மருவா நெறி'. இது முத்திபெற்று இறைவன் திருவடியின் கீழ் இருக்கும் நிலை. இதனைத் தருவது திருவாசகம் என்னும் தேன்.

தேன் பிணியைப் போக்கும் மருந்தாகவும் இன்பம் தரும் இன்சுவைப் பொருளாகவும் இருக்கிறது. திருவாசகமும் பிறவிப் பிணியைப் போக்கி இறை இன்பத்தைத் தருகிறது.

செம்பிற் களிம்பு போல உயிரோடு அனாதியே உள்ளது ஆணவமலம். உயிருடன் அதற்குள்ள சேர்க்கை இயல்பானது. இதனால் அதனைச் சகசமலம் என்பர். (சகசம் - உடன் பிறந்தது; இயற்கையானது). உயிரின் ஆற்றலை வெளிப்பட விடாமல், அதனைக் கீழ்நிலைப் படுத்தும் இவ்வாணவத்தின் பிடியிலிருந்து விடுபடுவதற்கு வினை அல்லது கன்மம் செய்ய வேண்டியுள்ளது. வினை செய்வதற்கு உடலும், உடற் கருவிகளும், உலகமும், உலகப் பொருட்களும் தேவைப்படுகின்றன. இவற்றை மாயை

என்னும் நுண்பொருளிலிருந்து இறைவன் படைத்துத் தருகிறான். மாயை என்பது, சைவக் கொள்கைப்படி, பொய்த் தோற்றம் அல்ல. அது ஒரு உள்பொருள். கன்மமும் மாயையும் சேர்ந்ததால் உயிர்கள் வினைசெய்து, அனுபவம் பெற்று, அனுபவத்தின் மூலம் சிறிது சிறிதாக அறிவு பெறுகிறது. இதனால் ஆணவத்தின் பிடி நீங்குகிறது. இது பல பிறவிகளில் நடப்பது. இறுதியில், தான் சார்ந்திருந்த உலகப் பொருள்களுடன் தனக்குள்ள உறவு தனது இயல்புக்கு ஏற்றதல்ல என்றும், இறைவனைச் சார்ந்திருத்தலே தனது இயல்புக்கு ஏற்றதென்றும் அறிகிறது. இந்த அறிவு வரும்வரை பிறவிகள் தோறும் ஆணவமும் கன்மமும் மாயையும் உயிருக்கு ஒரு கட்டாக (தளையாக) இருக்கின்றன.

தொன்று தொட்டு எடுத்த பல பிறவிகளும் இதனால் உயிரைச் சூழ்ந்த தளையாக இருக்கின்றன. இந்தத் தளையை நீக்கி, உயிரின் துன்பத்துக்குக் காரணமான அறியாமையைப் போக்கி, மெய்யறிவைத் தந்து சிவப்பேறாகிய ஆனந்தத்தைத் தருவது திருவாசகம் என்னும் தேன்.

சிவபுராணம் திருவாசகத்திலே முதற்செய்யுளாக உள்ளது. சிவபுராணம் என்பதற்கு 'சிவனின் பழமை' அல்லது 'சிவனின் பழைய வரலாறு' என்பது பொருள். அவன் அனாதிகாலம் தொடக்கம் உயிர்களுக்கு உறுதுணையாய் இருந்து, அவற்றின் மலக்கட்டை நீக்கி, தனது அருளாகிய திருவடிக்கீழ் நிலைத்த இன்பம் துய்க்க வைக்கிறான். அவனது இந்த இயல்பைக் கூறுவது சிவபுராணம். பழைமை என்பது இங்கே காலம் குறித்ததல்ல. அவன் காலத்தைக் கடந்தவன்; அனாதியானவன். ஆகவே, 'சிவனது அனாதி முறைமையான பழமை' என்று சிவபுராணம் என்ற சொல்லுக்கு பொருள் கண்டனர் முன்பிருந்த அறிஞர்கள்.

உ

சிவபுராணம்

திருச்சிற்றம்பலம்

நமச்சிவாய வாஅழ்க நாதன்தாள் வாழ்க
இமைப்பொழுதும் என்நெஞ்சில் நீங்காதான் தாள்வாழ்க
கோகழி யாண்ட குருமணிதன் தாள்வாழ்க
ஆகமம் ஆகிநின்று அண்ணிப்பான் தாள்வாழ்க
ஏகன் அனேகன் இறைவன் அடிவாழ்க
வேகங் கெடுத்தாண்ட வேந்தன் அடிவெல்க
பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞகன்தன் பெய்கழல்கள் வெல்க
புறத்தார்க்குச் சேயோன்தன் பூங்கழல்கள் வெல்க
கரங்குவிவார் உள்மகிழும் கோன்கழல்கள் வெல்க
சிரங்குவிவார் ஓங்குவிக்கும் சீரோன் கழல்வெல்க

ஈசனடி போற்றி எந்தையடி போற்றி
தேசனடி போற்றி சிவன்சே வடிபோற்றி
நேயத்தே நின்ற நிமலன் அடிபோற்றி
மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்னன் அடிபோற்றி
சீரார் பெருந்துறைநம் தேவன் அடிபோற்றி
ஆராத இன்பம் அருளு மலைபோற்றி
சிவனவனென் சிந்தையுள் நின்ற அதனால்
அவனரு ளாலே அவன்தாள் வணங்கிச்
சிந்தை மகிழச் சிவபுராணந் தன்னை
முந்தை வினைமுழுதும் ஓய உரைப்பனியான்

கண்ணுதலான் தன்கருணைக் கண்காட்ட வந்தெய்தி
எண்ணுதற் கெட்டா எழிலார் கழலிறைஞ்சி

விண்ணிறைந்து மண்ணிறைந்து மிக்காய் விளங்கொளியாய்
எண்ணிறந் தெல்லை யிலாதானே நின்பெருஞ்சீர்
பொல்லா வினையேன் புகழுமா றொன்றறியேன்
புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
பல்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
வல்லசுர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
செல்லாஅ நின்றஇத் தாவர சங்கமத்துள்
எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன் எம்பெருமான்
மெய்யேஉன் பொன்னடிகள் கண்டின்று வீடுற்றேன்
உய்யஎன் உள்ளத்துள் ஓங்கார மாய்நின்ற
மெய்யா விமலா விடைப்பாகா வேதங்கள்
ஐயா எனஓங்கி ஆழ்ந்தகன்ற நுண்ணியனே
வெய்யாய் தணியாய் இயமான னாம்விமலா
பொய்யா யினவெல்லாம் போயகல வந்தருளி
மெஞ்ஞான மாகி மிளிர்கின்ற மெய்ச்சுடரே
எஞ்ஞான மில்லாதேன் இன்பப் பெருமானே
அஞ்ஞானந் தன்னை அகல்விக்கும் நல்லறிவே
ஆக்கம் அளவிறுதி இல்லாய் அனைத்துலகும்
ஆக்குவாய் காப்பாய் அழிப்பாய் அருள்தருவாய்
போக்குவாய் என்னைப் புகுவிப்பாய் நின்தொழும்பின்
நாற்றத்தின் நேரியாய் சேயாய் நணியானே
மாற்றம் மனங்கழிய நின்ற மறையோனே
கறந்தபால் கன்னலொடு நெய்கலந்தாற் போல
சிறந்தடியார் சிந்தனையுள் தேன்ஊறி நின்று
பிறந்த பிறப்பறுக்கும் எங்கள் பெருமான்

நிறங்களோர் ஐந்துடையாய் விண்ணோர்க ளேத்த
மறைந்திருந்தாய் எம்பெருமான் வல்வினையேன் தன்னை
மறைந்திட மூடிய மாய இருளை
அறம்பாவம் என்னும் அருங்கயிற்றாற் கட்டி
புறந்தோல் போர்த்தெங்கும் புழுவழுக்கு மூடி
மலஞ்சோரும் ஒன்பது வாயிற் குடிலை
மலங்கப் புலனைந்தும் வஞ்சனையைச் செய்ய
விலங்கு மனத்தால் விமலா உனக்குக்
கலந்தஅன் பாகிக் கசிந்துள் ளுருகும்
நலந்தான் இலாத சிறியேற்கு நல்கி
நிலந்தன்மேல் வந்தருளி நீள்கழல்கள் காட்டி
நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்குத்
தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவனே
மாசற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே
தேசனே தேனார் அமுதே சிவபுரனே
பாசமாம் பற்றறுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியனே
நேச அருள்புரிந்து நெஞ்சில் வஞ்சங்கெடப்
பேராது நின்ற பெருங்கருணைப் பேராறே
ஆரா அமுதே அளவிலாப் பெம்மானே
ஓராதார் உள்ளத்து ஒளிக்கும் ஒளியானே
நீராய் உருக்கிஎன் ஆருயிராய் நின்றானே
இன்பமும் துன்பமும் இல்லானே உள்ளானே
அன்பருக் கன்பனே யாவையுமாய் அல்லையுமாம்
சோதியனே துன்னிருளே தோன்றாப் பெருமையனே
ஆதியனே அந்தம் நடுவாகி அல்லானே
ஈர்த்தென்னை யாட்கொண்ட எந்தை பெருமானே

கூர்த்தமெய்ஞ் ஞானத்தாற் கொண்டுணர்வார் தங்கருத்தின்
நோக்கரிய நோக்கே நுணுக்கரிய நுண்ணுணர்வே
போக்கும் வரவும் புணர்வுமிலாப் புண்ணியனே
காக்குமெங் காவலனே காண்பரிய பேரொளியே
ஆற்றின்ப வெள்ளமே அத்தாமிக் காய்நின்ற
தோற்றச் சுடரொளியாய்ச் சொல்லாத நுண்ணுணர்வாய்
மாற்றமாம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்தறிவாம்
தேற்றனே தேற்றத் தெளிவேஎன் சிந்தனையுள்
ஊற்றான உண்ணார் அமுதே உடையானே
வேற்று விகார விடக்குடம்பி னுட்கிடப்ப
ஆற்றேனெம் ஐயா அரனேஓ என்றென்று
போற்றிப் புகழ்ந்திருந்து பொய்கெட்டு மெய்யானார்
மீட்டிங்கு வந்து வினைப்பிறவி சாராமே
கள்ளப் புலக்குரம்பைக் கட்டழிக்க வல்லானே
நள்ளிருளில் நட்டம் பயின்றாடு நாதனே
தில்லையுட் கூத்தனே தென்பாண்டி நாட்டானே
அல்லற் பிறவி அறுப்பானே ஓவென்று
சொல்லற் கரியானைச் சொல்லித் திருவடிக்கீழ்
சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார்
செல்வர் சிவபுரத்தி னுள்ளார் சிவனடிக்கீழ்ப்
பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து.

திருச்சிற்றம்பலம்

விளக்கவுரை

நமச்சிவாய வாஅழ்க நாதன்தாள் வாழ்க 1

நமச்சிவாய *என்னும் திருவைந்தெழுத்து வாழ்க; தலைவனின் திருவடி வாழ்க.*

நம - வணக்கம்; சிவாய - சிவனுக்கு; நமச்சிவாய - சிவனுக்கு வணக்கம், திருவைந்தெழுத்து மந்திரம்; நாதன் - தலைவன்.

நமச்சிவாய என்னும் சொல்லின் நேர் பொருள் 'வணக்கம் சிவனுக்கு' என்பது. இது சிவனின் பெயராகவும் உள்ளது. 'நாதன் நாமம் நமச்சிவாயவே' என்பது ஞான சம்பந்தர் திருவாக்கு. பெயராக அன்றி ஐந்தெழுத்து மந்திரமாகவும் உள்ளது. 'அந்தியும் நண்பகலும் அஞ்சு பதம் சொல்லி' என்று வரும் சுந்தரர் தேவாரம் இதனை உணர்த்துகிறது. இச்சிவபுராணத்திலே 'நமச்சிவாய' என்ற மந்திரத்தையே மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் குறிக்கிறார்.

சிவனே முழுமுதற் கடவுள். அவனுக்குரிய நமச்சிவாய மந்திரத்தை ஓதினால் இன்னல்கள் தீரும். நன்மைகள் கிட்டும். மந்திரம் என்பதன் பொருள் நினைப்பவரை (அல்லது உச்சரிப்பவரை)க் காப்பது என்பது. திருநாவுக்கரசு நாயனாரைக் கல்லில் கட்டிக் கடலில் விட்டபோது, அவர் சிவனை நினைந்து நமச்சிவாய மந்திரத்தை உச்சரிக்க, கல் தெப்பமாகி அவரைக் கரை சேர்த்தது. 'சொற்றுணை வேதியன்' என்று தொடங்கும் தேவாரப் பதிகத்திலிருந்து இதனை அறியலாம்.

மந்திரங்களுக்கு ஆற்றல் உண்டு. அவை நல்ல துணையாக இருந்து நம்மைக் காக்கின்றன. 'நற்றுணையாவது நமச்சிவாயவே'. **நமசிவய** என்னும் மந்திரம் உச்சரிக்கும் பொழுது **நமச்சிவாய** என்றாகிறது. இது பஞ்சாட்சரம் எனப்படும். (பஞ்ச அட்சரம் - ஐந்து எழுத்து). 'நமச்சிவாய' என்பது தூல பஞ்சாட்சரம். 'சிவாயநம' என்பது சூட்சும பஞ்சாட்சரம். தூலம் -பருமை; சூட்சுமம் - நுண்மை.

மந்திரங்களைச் சொல்லும் போது 'ஓம்' சேர்த்து, 'ஓம் நமச்சிவாய', 'ஓம் சரவணபவ' என்று சொல்வது வழக்கம். 'ஓம்' என்பது மூன்றெழுத்து மந்திரம். ஓங்காரம் என்பது இது. (ஓம் - அ+உ+ம்). இது பீஜ மந்திரம் எனப்படும். (பீஜம் - முளை). ஓம் சேர்த்துச் சொல்வதால் மந்திரங்களுக்கு வலிமை சேர்கிறது. ஆனால், 'சிவாயநம' என்னும் சூக்கும பஞ்சாட்சரத்துக்கு மட்டும் 'ஓம்' சேர்த்துச் சொல்லுவதில்லை. 'ஓம்' சேர்த்தல் தேவையற்றது. சேர்க்கக் கூடாதென்றும் சிலர் கூறுவார்கள். 'ஓம்' என்ற மந்திரத்தின் விருத்தியே பஞ்சாட்சர மந்திரம். மந்திரங்களுக்கெல்லாம் தலையாய மந்திரம் 'சிவாயநம'. மந்திர வேந்து என்றும், ராஜமந்திரம் என்றும் இது கூறப்படும். இதிலுள்ள ஒவ்வொரு எழுத்தும் ஒவ்வொரு பொருளைக் குறிப்பன. சி - சிவன், வ - அருள், ய - உயிர், ந - திரோதானம், ம - மலம்.

இத்திருவைந்தெழுத்து மந்திரத்தை காலையும் மாலையும் பலதடவை, சிவனை நினைந்து பயபக்தியுடன் ஓதுவதால், எல்லா நலன்களும் உண்டாகின்றன. துன்பங்கள் நீங்குகின்றன. இறைஅருள் கூடுகிறது.

மந்திரங்கள் எல்லாவற்றிலும் தலையாய மந்திரம் பஞ்சாட்சரம். சிவபெருமானைக்குறித்த இம்மந்திரத்தை முதலாக வைத்து சிவபுராணத்தை மாணிக்கவாசகர் தொடங்குவது சிந்தனைக்குரியது.

'வாஅழ்க' என்பதில் வரும் 'அ' செய்யுளில் ஓசைக்காக வந்த எழுத்து. இப்படி வரும் எழுத்துக்கள் அளபெடை என்று செய்யுள் இலக்கணத்தில் கூறப்படும். இவை பொருளற்ற வெற்றுச் சொற்கள்.

எல்லா உயிர்களுக்கும் தலைவன் என்பதால் அவனை நாதன் என்றார். இறைவன் திருவடி (தாள்) அவனின் அருளைக் குறிப்பது. அவனது அருளாலேதான் எல்லாம் கூடுகின்றது. எமது வாழ்விற்கு அவனே முதற் பொருள்

'போற்றி என் வாழ்முதல் ஆகிய பொருளே' என்று மாணிக்கவாசகர் இறைவனைப் போற்றுகிறார்.

இமைப்பொழுதும் என்நெஞ்சில் நீங்காதான் தாள்வாழ்க
கோகழி ஆண்ட குருமணிதன் தாள்வாழ்க 3

இமைக்கின்ற நேரம் கூட என் உள்ளத்தை விட்டு நீங்காதவனுடைய திருவடி வாழ்க. திருப்பெருந்துறையில் (எனக்கு அருள்புரிந்து) ஆண்டு கொண்ட குருமுதல்வனின் திருவடி வாழ்க.

கோகழி - திருப்பெருந்துறை; குருமணி-குருமுதல், பரமாச்சாரியன்.

இறைவன் எல்லாப் பிறவிகளிலும் எம் கூடவே இருந்து, எமது இன்ப துன்ப அனுபவங்களில் பங்கு கொண்டு, எமது ஆன்ம வளர்ச்சிக்குத் துணை செய்கிறான். ஒரு கணமும் அவன் எம்மைவிட்டு நீங்காதிருக்கிறான்.

மாணிக்கவாசகருக்கு இறைவன் திருப்பெருந்துறையில் குருவாக வந்து அருளுபதேசம் செய்து ஆட்கொண்டான். கோகழி என்பது திருப்பெருந்துறைக்குள்ள பெயர். இது திருவாவடுதுறை என்றும் கூறப்படுவதுண்டு. 'கோகழி ஆண்ட' என்பதற்கு திருப்பெருந்துறையை 'ஆள்பவனாய் அருள்புரிந்த' என்றும் பொருள் காணலாம்.

ஆகமம் ஆகிநின்று அண்ணிப்பான் தாள்வாழ்க
ஏகன் அனேகன் இறைவன் அடி வாழ்க 5

சிவாகமமாக நின்று இனிமை செய்வோன் திருவடி வாழ்க. ஒருவனாயும், ஒருவனல்லாதனுமாயும் நிற்கும் இறைவனின் திருவடி வாழ்க.

ஆகமம் - சிவ ஆகமம்; அண்ணித்தல் - இனித்தல். ஏகன்-ஒருவன்; அனேகன் - ஒருவன் அல்லாதவன், பல நிலையில் நிற்பவன்; இறைவன் - தலைவன்.

வேதம் ஆகமம் இரண்டும் சைவத்துக்கப் பிரமாணமானவை என்பர். வேதநூல்களிலே சைவத்துக்கு உடன்பாடற்ற கருத்துக்களும் உண்டு. இறைவனின் உண்மை இயல்பு அவற்றில் விளங்கித் தோன்றாது நிற்கும். ஆகம நூல்களில் இறைவனின் உண்மை இயல்பு விளங்கித் தோன்றும். இதனால் சைவத்தில் ஆகமங்கள் மேலான இடத்தைப் பெறுகின்றன. இதனாலேயே சைவத்துக்கு 'வேதம் பொது, ஆகமம் சிறப்பு' என்று திருமந்திரம் கூறுகிறது.

ஆகமம் என்பதற்கு மெய்யறிவு நூல்கள் என்று பொருள் கொள்வதுண்டு. 'ஒன்றிலிருந்து வந்தது' என்று பொருள்கண்டு, ஆகமம் இறைவனிலிருந்து வந்தது என்றும் கூறுவர். இறைவன் மெய்யறிவாக இருக்கிறான். 'அறிவாகி எங்கும் நிகரில் இறை நிற்கும்' என்பது திருவருட்பயன். ஆகமம் ஆகி நிற்பவன் என்று திருவாசகம் கூறுகிறது.

இறைவன் தன்னளவில் ஒருவனாக நிற்கிறான். உலகை நோக்கி, அதனைச் செயற்படுத்தும் நிலையில் அனேகனாக நிற்கிறான். முன்னையது அவனின் சொரூப (இயற்கை) நிலை. பின்னையது அவனின் தடத்த(செயற்கை)நிலை. சிவ மூர்த்தங்கள் தடத்த நிலையில் உள்ள அவனின் பற்பல வடிவங்கள்.

வேகம் கெடுத்தாண்ட வேந்தன் அடிவெல்க
பிறப்பு அறுக்கும் பிஞ்ஞகன்தன் பெய்கழல்கள் வெல்க 7

எனது விரைவைக் கெடுத்து என்னை ஆட்கொண்ட தலைவனின் திருவடி வெற்றியடைவதாக. பிறப்பு வேரை அறுக்கும் தலைக்கோலம் உடையவனின் அருள் பெய்யும் வீரக்கழல்கள் வெற்றியடைவதாக.

வேகம் - விரைவு; வேந்தன் - (சிவபுரத்துத்) தலைவன், ஞானத் தலைவன். பிஞ்ஞகன் - தலைக்கோலம் கொண்டவன். (பிஞ்ஞகம்-பின் அகம் என்பது மருவி வந்தது); பெய் - அருள் பெய்கின்ற, கட்டப்படுகின்ற; கழல் - வீரர்கள் பாதத்தில்

அணிகின்ற ஆபரணம் (சிலம்பு). கழல் அணியப்பெற்ற தாளையும் கழல் என்று கூறுவது வழக்கம்.

யான், எனது என்னும் முனைப்புடன் செயற்படுவதனால் உண்டாகும் விரைவு நீங்கவேண்டும். தன் முனைப்பு நீங்குவதால் இறையுணர்வு நிலைக்கும். இந்த நிலையில் இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்படும் பக்குவம் உண்டாகும். சிவபெருமானது தலைக்கோலம் நீண்ட சடையும், பிறைமதியும், கங்கையும், பாம்பும் என வேறுபட்ட அணிகளைக் கொண்டு தனித்தன்மையுடன் விளங்குவது. இதனால் அவனுக்கு பிஞ்ஞகன் என்ற பெயர் சிறப்பாக அமைந்தது.

எமது குறைகளுக்கு மூலகாரணம் ஆணவமலம். அனாதியாகவே செம்பிற்களிம்புபோல் உயிருடன் சேர்ந்து, இருள்போல, இருப்பது ஆணவம். உயிருக்குக் கட்டாக இருக்கும் இந்த ஆணவமலத்தின் பிடிப்பு நீங்குவதற்காக இறைவன் பல பிறவிகளைக் கொடுக்கிறான். பிறவிகள் தோறும் நாம் செயல்புரிந்து அனுபவம் பெற்று அறிவு வளர்ச்சி அடைகிறோம். இதனால் எமக்கு அறியாமை செய்யும் ஆணவமலத்தின் பிடிப்பு சிறிது சிறிதாக நீங்குகிறது. இறுதியில் இது முற்றாக நீங்கிய நிலையில் முத்தியும் இறையின்பமும் கிட்டுகின்றன. இனியும் பிறவி வேண்டாத நிலை ஏற்படுகிறது.

தொடர்ந்து வரும் பிறவிகளை அறுத்து வீடுபேறு அளிப்பவன் அருள்சடை தாங்கிய சிவபெருமான்.

புறத்தார்க்குச் சேயோன்தன் பூங்கழல்கள் வெல்க 8

அவன் திருவருளுக்குப் புறம்பாக உள்ளவருக்கு தூரத்தே இருப்பவனின் பொலிவுடைய கழல்கள் வெற்றியடைவதாக.

புறத்தார் - சிவபெருமானின் பெருமையை உணராது அவன் திருவருளுக்கு பாத்திரமில்லாதவர்.; சேயோன்- தூரத்தில் இருப்பவன்; பூங்கழல் - பொலிவுடைய கழல்.

சிவபெருமானின் பெருமையை உணராதவர் சிறு தெய்வங்களையும் பிற தெய்வங்களையும் கடவுளாக எண்ணி வழிபடுகின்றனர். இவற்றால் ஒருவித உளவியல் மாற்றம் ஏற்படலாமேயன்றி, வாழ்வியல் நலன்களோ ஆன்ம வளர்ச்சியோ ஏற்படுவதில்லை.

பல நேரங்களில் இவை ஆன்ம வளர்ச்சிக்குத் தடையாகவும் இருப்பதுண்டு. இத்தகைய வழிபாட்டினை மேற்கொள்பவருக்கு சிவபெருமான் தூரத்திலே இருக்கிறான். இதனாலேயே சிவவழிபாட்டை அருளாளர் வலியுறுத்தி உள்ளனர்.

'சென்று நாம் சிறுதெய்வம் சேர்வோம் அல்லோம்
சிவபெருமான் திருவடியே சேரப் பெற்றோம்'

-(அப்பர் தேவாரம்)

'சிவனோ டொக்கும் தெய்வம் தேடினும் இல்லை
அவனோ டொப்பாரிங்கு யாவரும் இல்லை'

-(திருமந்திரம்)

ஆகையால் சிவலிங்கத்தையும் சிவமூர்த்தங்களையும் வழிபடுவதே மேலானது. அண்மைக்காலத்தில் சைவ மக்கள் சிலர் மேற்கொள்ளும் ஆஞ்சனேயர், ஐயப்பன் வழிபாடு போன்றவை தவிர்க்கப்பட வேண்டியவை.

கரங்குவிவார் உண்மகிழும் கோன்கழல்கள் வெல்க
சிரங்குவிவார் ஓங்குவிக்கும் சீரோன் கழல் வெல்க

கைகூப்பித் தொழுபவரின் உள்ளத்து மகிழ்ச்சிக்குக் காரணமான தலைவனின் வீரக்கழல் வெற்றியடைவதாக. தலைமேற் கைகூப்பித் தொழுபவரை மேலானவராக்கும் புகழுடையவனின் கழல் வெற்றியடைவதாக.

கரங்குவிவார் - கை கூப்புபவர்; கோன் - தலைவன். சிரங்குவிவார் - தலைமேல் கைகூப்பித் தொழுபவர்; ஓங்குவிக்கும் - மேன்மைப்படுத்தும், உயர்ந்து விளங்கச் செய்யும்; சீரோன் - புகழுடையவன்.

கரங்குவிப்பார் என்று கூறாமல் கரம்குவிவார் என்றதனால் தானாகவே கைகள் குவிந்து சிவபெருமானை வணங்கும் நிலை இங்கே உணர்த்தப்படுகின்றது. பக்திப்பரவசத்தில் வருவது இந்த நிலை. இங்ஙனம் நிற்பவரின் உள்ளம் மகிழ்ச்சியடைகிறது. இதுவும் அவன் அருளால் நிகழ்வதே.

இறைவனிடத்துள்ள அன்பின் மிகுதியால் தாமாகவே கைகள் குவிய வணங்குதலும், தலைமேற் சென்று குவிய வணங்குதலும் நிகழ்தலுண்டு. முன்னையதிலும் பார்க்க பின்னையதில் அன்பின் மிகுதி ஒருபடி மேலாக உள்ளது. இதனால் முன்னையதில் உள்ளத்து மகிழ்ச்சியும், பின்னையதில் உயர்ந்த நிலை அடைதலும் கிடைக்கப் பெறுமென்று உணரலாம்.

ஈசனடி போற்றி எந்தையடி போற்றி
தேசனடி போற்றி சிவன்சேவடி போற்றி 12

ஈசனுடைய திருவடிகளுக்கு வணக்கம்; எனது தந்தையின் திருவடிகளுக்கு வணக்கம்; ஒளிவடிவானவனின் திருவடிகளுக்கு வணக்கம்; சிவனது செம்மை பயக்கும் திருவடிகளுக்கு வணக்கம்.

ஈசன் - ஐஸ்வரியத்தை (செல்வத்தை) அளிப்பவன்; எந்தை - எனது தந்தை; தேசன் - ஒளி வடிவானவன். (தேசு - தேஜஸ்-ஒளி); சேவடி - செம்மை பயக்கும் திருவடி, சிவந்த திருவடி.

ஐஸ்வரியத்தை வழங்குபவன் ஈஸ்வரன் (ஈசன்). வீடுபேறு ஆகிய செல்வத்தைத் தருபவன் என்ற கருத்தில் இறைவன் ஈசன் என்ற பெயரில் குறிக்கப்படுகிறான். எல்லோருக்கும் தந்தையாக இருக்கும் சிவபெருமான் மாணிக்கவாசகருக்கு குருவாக வந்தருளினார். இறைவனுடன் தனக்குள்ள இந்த நெருக்கமான உறவை எண்ணி என்தந்தை (எந்தை) என்கிறார்.

இறைவன் ஞான வடிவானவன். ஞான ஒளி உடையவன் என்பதை தேசன் என்ற சொல்குறிக்கிறது. தேசம் முழுவதற்கும் இறைவன் என்றும் இதற்குப் பொருள் காண்பதுண்டு. சேவடி என்ற சொல்லுக்குச் சிவந்த அடி என்பதே நேரடிப் பொருள். இங்கே செம்மை பொருந்திய திருவடி என்ற பொருளில் வருகிறது. சிவன் என்ற சொல்லே செம்மை என்ற பொருளுடன் தொடர்பானது. 'சிவம் எனும் செம்பொருள்,' 'செம்பொருள் துணிவே சிவபெருமானே' என்ற தொடர்கள் இதனை உணர்த்துவன.

நேயத்தே நின்ற நிமலனடி போற்றி
மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்னனடி போற்றி 14

அன்பிலே நிலைத்து நிற்கும் மாசற்றவன் திருவடிகளுக்கு வணக்கம்; நிலையற்ற பிறப்பை அறுக்கும் மன்னனுடைய திருவடிகளுக்கு வணக்கம்.

நேயம் - அன்பு; நிமலன் - மலம் (மாசு, அழுக்கு) அற்றவன்; மாயம் - நிலையின்மை; மாயப்பிறப்பு - நிலையற்ற பிறப்பு; மன்னன் - அரசன்.

அன்பே வடிவானவன் சிவன். அன்பும் சிவமும் இரண்டல்ல என்று திருமந்திரம் கூறுகிறது. அன்புள்ள இடத்தில் அவனும் இருக்கிறான். இயல்பாகவே தூயவன் என்பதால் நிமலன் என்று அழைக்கப்படுகிறான். மலமாகிய மாசு அற்றவன் அவன்.

மாயப்பிறப்பு என்பதற்கு பிறப்புக்கெட (மாய-கெட) என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். பிறப்பறுத்து இறையருள் தந்து ஆட்சி செய்பவன் சிவன் என்பதை மன்னன் என்ற சொல் குறிக்கிறது.

சீரார் பெருந்துறைநம் தேவனடி போற்றி
ஆராத இன்பம் அருளும்மலை போற்றி 18

புகழ் மிக்க திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியிருக்கும்

எங்கள் தேவனின் திருவடிகளுக்கு வணக்கம்; நுகர்ந்து அறியா இன்பத்தை அருள்கின்ற (அருள்) மலை போன்றவனுக்கு (அவனின் திருவடிகளுக்கு) வணக்கம்.

சீரார் - அழகுமிக்க, புகழ்மிக்க, பெருமைமிக்க; பெருந்துறை - திருப்பெருந்துறை; ஆர்தல் - நுகர்தல்; ஆராத இன்பம் - நுகர்ந்து அறியமுடியாத பேரின்பம்.

பலரும் நுகரும் உலக இன்பம் நிலையற்றது. அதனைத் தொடர்ந்து துன்பம் வரும். இறையின்பம் ஒன்றுதான் நிலைத்த இன்பம். இதுவரை நுகராத (ஆரா) இன்பம் அது. இந்த இன்பத்தை அளிக்கவல்லவன் இன்பமலையாகிய இறைவனே.

சிவன்அவன்என் சிந்தையுள் நின்ற அதனால்
அவன்அரு ளாலே அவன்தாள் வணங்கிச்
சிந்தை மகிழச் சிவபுராணம் தன்னை
முந்தை வினைமுழுதும் ஓய உளரப்பன்யான்

சிவபெருமானாகிய அவன் என் சிந்தையுள்ளே நிற்கின்ற காரணத்தால், அவனின் திருவடிகளை வணங்கி, அவனின் அருளினாலே முன் செய்த ஊழ்வினை முழுவதும் இல்லாமற் போவதற்கு, சிவபுராணத்தை சிந்தை மகிழ்ந்து நான் உரைப்பேன்.

முந்தைவினை - முந்திய வினை, ஊழ்வினை; ஓய-கெட, அழிய, இல்லையென; மோய - நீங்க (ஓய என்பதற்குப் பதில் மோய என்றும் கொள்ளலாம்).

அவன் என்பது தூரத்தில் இருப்பவனைக் குறிக்கும். அனைத்தையும் கடந்த நிலையில் எனக்கு எட்டாதவனாக இருந்தவன் சிவன் என்பதை ‘சிவன் அவன்’ என்று குறிப்பிடுகிறார். அவனே எனக்குக் குருவாகி வந்து இன்று சிந்தையுள் நிற்கிறான். அவனின் திருவடிகளை வணங்கி அவனின் அருள் பெற்று சிவபுராணத்தை உரைக்கிறேன். அவனை வணங்குவதற்கும் அவனின் அருள் வேண்டும்

என்றும் கொள்ளலாம். அவனின் திருவடிகளை வணங்குவதால் சிந்தை மகிழ்ந்து இன்பம் பெருகுகிறது.

நாம் பல பிறவிகளில் வினை செய்கிறோம். வினைப் பலன்கள் எம்மைத் தொடர்ந்து வருகின்றன. அவற்றை அனுபவிப்பதற்காகப் பிறவி எடுத்து, மீண்டும் வினை செய்கிறோம். இப்புதிய வினையின் பலன் மீண்டும் தொடர, வினை - பிறவி - வினை - பிறவி என்று சங்கிலித் தொடர் போல் வினையும் பிறவியும் மாறிமாறித் தொடர்கின்றன. வினை இல்லாத பொழுது பிறவியும் இல்லை. இந்த வினை நீங்குவதற்குத் துணைபுரியும் சிவபுராணத்தை இறை அருளால் வந்த சிந்தையின் மகிழ்வுடன் உரைப்பேன் என்கிறார்.

கண்ணுதலான் தன்கருணை கண்காட்ட வந்தெய்தி
எண்ணுதற்கு எட்டா எழில்ஆர் கழல்இறைஞ்சி
விண்நிறைந்து மண்நிறைந்து மிக்காய் விளங்குஒளியாய்
எண்இறந்து எல்லை இலாதானே நின்பெருஞ்சீர்
பொல்லா வினையேன் புகழுமாறு ஒன்றறியேன் 25

கண்ணுள்ள நெற்றியை (நெற்றிக் கண்ணை) உடைய சிவபெருமான் (என்னை) வந்தடைந்து தன் கருணையைக் கண்களிலே காட்டினான், விண்ணுலகில் நிறைந்தும் மண்ணுலகில் நிறைந்தும் அவற்றுக்கு அப்பாலும் விளங்குகின்ற பேரொளியாய் இருப்பவனே, எண்ணுதற்கும் எட்டாத எல்லையின்றி விரிந்தவனே, நினைத்துப் பார்க்க முடியாத (எண்ணுதற்கு எட்டாத) எழுச்சிமிக்க அழகுத் திருவடிகளை வணங்கியும், உனது பெரும் புகழை, தீவினையுடையவனாகிய நான், புகழ்ந்து உரைக்கும் வழி ஒன்றும் அறியேன்.

நுதல் - நெற்றி; எண்ணுதற்கெட்டா - எண்ணத்தைக் கடந்த; எழில்ஆர் - எழுச்சிமிக்க, அழகு மிக்க; இறைஞ்சி - வேண்டி, வணங்கி; எண்இறந்து - எண்ணுதற்கும் எட்டாத,

எண்ணிக்கை இல்லாத; சீர் - பெருமை, புகழ்; பொல்லா வினை - கொடிய வினை, தீவினை.

உமாதேவி ஒருமுறை தனது கைகளால் சிவனின் இரு கண்களையும் மூட, உலகங்களெல்லாம் இருள்பரவி உயிர்கள் வருந்தின. உயிர்களின் மேலுள்ள கருணையால் தன் நெற்றிக் கண்களைத் திறந்து ஒளிபெய்து இருளை விலக்கினான் என்பது புராணவரலாறு. கண்ணுதலான் என்பது இக்கருணையை உணர்த்துவதாக உள்ளது. நுதற்கண்ணான் என்பது கண்ணுதலான் என வந்தது.

சொல்லுதல், காணுதல், வணங்குதல் எல்லாவற்றுக்கும் எண்ணம் அடிப்படை. 'எண்ணுதற்கெட்டா' என்பதனால் இவையும் இறைவன் அருள் இல்லாமல் நிகழா என்பதை உணர்த்துகிறார். வீடுபேறாகிய பெரும் நிலையை அளிப்பது எழிலார் கழல். அதனை வணங்கியும் உன்னைப் புகழ்ந்துரைக்கும் வழி அறியேன். (இறைஞ்சி என்பதுடன் 'உம்' சேர்த்து இறைஞ்சியும் என்று பொருள்காண வேண்டும்).

இறைவன் விண்ணிலும், மண்ணிலும் நிறைந்து (வியாபகமாக) உள்ளான். (He pervades space and matter). அவற்றுக்கு அப்பாலும் (மிக்காய்) விளங்குகிறான். அவனின் வியாபகத்தன்மைக்கு எல்லையில்லை. அத்தகைய பெருமானின் புகழ்மிக்க பெருமையை பொல்லா வினையுடையவனாகிய நான் எப்படி உணர்ந்து உரைப்பேன் என மணிவாசகப் பெருந்தகை தன் ஆற்றாமையை வெளிப்படுத்துகிறார்.

புல்லாகிப் பூடாய் புழுவாய் மரமாகிப்
பல்விருகம் ஆகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
வல்அசுரர் ஆகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
செல்லாஅ நின்றஇத் தாவர சங்கமத்துள்

எல்லா பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன் எம்பெருமான்
மெய்யேஉன் பொன்னடிகள் கண்டுஇன்று வீடுற்றேன் 32

எம்பெருமானே, புல்லாகவும், புழுவாகவும், மரமாகவும், பல்வகை மிருகமாகவும், பறவையாகவும், பாம்பாகவும், கல்லாகவும், மனிதராகவும், பேயாகவும், கணங்களாகவும், வலிமைமிக்க அசுரராகவும், முனிவராகவும், தேவராகவும், இங்ஙனம் வருகின்ற, அசைகின்ற அசையாத பொருள்கள் ஆகியவற்றுள் எல்லாப் பிறவிகளையும் எடுத்தெடுத்துக் களைத்துவிட்டேன். இன்று உண்மையாகவே உனது பொன்போன்ற திருவடிகளைக் கண்டு விடுதலை (வீடுபேறு) அடைந்தேன்.

விருகம் - மிருகம்; பல்விருகம் - பலவகை மிருகம்; கணங்கள் - பூதங்கள்; வல்அசுரர் - வலிமை மிக்க அசுரர், கொடுமை செய்யும் அசுரர்; செல்லா நின்ற - இடையறாது காணப்பட்டு வருகின்ற; தாவரம் - அசையும் பொருள்; சங்கமம் - அசையாப்பொருள்; இளைத்தேன் - களைத்தேன்; வீடு-விடுதலை, முத்தி, வீடுபேறு.

பல பிறவிகள் எடுத்தெடுத்து இளைத்துவிட்டேன் என்று மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் கூறுகிறார். ஓர் அறிவு உள்ள பிறவிமுதல் ஆறறிவுள்ள பிறவிவரை பிறந்து இருந்து இறந்து உயிர் அனுபவம் பெறுகிறது. அதனால் ஒவ்வொரு பிறவியிலும் இளைப்பு உண்டாகிறது. எத்தனையோ பிறவிகள் எடுத்தெடுத்து உழன்றதாலும் இளைப்பு உண்டாகிறது. மேலும் பிறவிகள் எடுக்காமல் உனது திருவடிகளைக் கண்டதனால் இன்று விடுதலை (முத்தி) கிடைத்தது; இது உண்மை என்கிறார் ஆசிரியர்.

உயிர் எடுக்கும் பிறவிகளில் கல்லாக ஒரு பிறவி உண்டென்று கருதமுடியாது. இதனால் கல் என்று கூறுவது அதனுள் இருக்கும் தேரை முதலியவற்றைக் குறிக்கும் என்று சிலர் உரை எழுதியுள்ளனர். மரணத்தின்பின் உயிர் இன்னொரு பிறவி எடுக்கிறது. இடையில் முன் செய்த புண்ணிய

பாவத்துக்கேற்ப இன்பம் அனுபவிக்கும் ஒரு நிலையையும் துன்பம் அனுபவிக்கும் ஒரு நிலையையும் பெறுகிறது. இவை முறையே சொர்க்கம், நரகம் என்று சொல்லப்படும். இப்படியல்லாமல் எந்தவித மாற்றமும் இன்றி கல்போன்று அசைவற்ற ஒரு நிலையில் (static condition) இருப்பதும் உண்டு. இதனையே கல்லான பிறவி என்று மணிவாசகர் சொல்கிறார் என்று கொள்வது பொருத்தமாக இருக்கும். சைவ சித்தாந்த நூல்களில் ஒன்றான சிவஞான சித்தியாரிலும் இத்தகைய கருத்து வருகிறது. "ஒன்றில் படர்வுறாது உறும் பாவத்தால் பாடாணம் போல் கிடந்து" என்ற தொடர் (பாடல் 127) இத்னைக் குறிக்கிறது. பாடாணம்-கல்.

இறையருள் கிட்டும்போது பிறவித் தொடர் அறுந்து விடுதலை (வீடு - முத்தி) கிடைக்கிறது.

உய்யஎன் உள்ளத்துள் ஓங்காரமாய் நின்ற
மெய்யா விமலா விடைப்பாகா வேதங்கள்
ஐயா எனஓங்கி ஆழ்ந்து அகன்ற நுண்ணியனே 35

நான் உய்யும் பொருட்டு என் உள்ளத்தினுள்ளே 'ஓம்' என்ற பிரணவ மந்திரமாய் நின்ற மெய்ப்பொருளே, மலக்கட்டு இல்லாதவனே, எருத்தினைச் செலுத்துபவனே, மெஞ்ஞான நூல்கள் 'தலைவனே' என முழங்கிட, மேலோங்கியும் ஆழமாகியும் பரந்தும் நுண்ணியனாய் நிற்பவனே.

ஓங்காரம் - ஓம் என்னும் பிரணவ மந்திரம்; மெய்யா- உண்மைப் பொருளே; விமலா - மலமற்றவனே, குற்றமற்றவனே, மாசற்றவனே; விடை - ஏறு, எருது; விடைப்பாகா - ஏறு ஊர்பவனே; ஐயா - தலைவனே; நுண்ணியன் - நுட்பமானவன்.

ஓம் என்ற ஓங்காரம் எல்லா ஒலிகளுக்கும் முதலாய், உள்ளும் புறமும் இயற்கையாய் ஒலிக்கும் ஒலி. இறைவனும் எல்லாவற்றிற்கும் முதற்பொருளாய் அனைத்திலும்

ஒன்றாகியும் உடனாகியும் வேறாகியும் இருப்பவன். என் உள்ளத்திலும் இங்ஙனம் எழுந்தருளி இருக்கிறான்.

ஓங்காரமந்திரம் அகரம் உகரம் மகரம் ஆகியவற்றின் கூட்டு. ஓம் - அ + உ + ம். இதில் அகர ஒலி எல்லா ஒலிகளுக்கும் மூல ஒலியாகிப் **படைத்தல்** தொழிலைக் குறிப்பது. உகர ஒலி அதன்பின்னே தோன்றிச் சிறிது நேரம் நின்று, படைக்கப்பட்ட பொருள்களை ஒரு கால எல்லையளவும் நிலைபெறச் செய்வதாகிய **காத்தல்** தொழிலைக் குறிப்பது. மகர ஒலி முடிவாக நின்று **அழித்தல்** தொழிலைக் குறிப்பது. ஆகவே பிரணவமந்திரம் முத்தொழிலையும் குறிப்பதாகிறது. சித்தாந்த தத்துவப்படி இதற்கு மேலாக, ஓங்காரம் அகர உகர மகர ஒலிகளோடு நாதம் விந்து ஆகிய தத்துவங்களையும் உள்ளடக்கியது. எனவே இது ஐந்தொழிலையும் குறிக்கிறது. இறைவனின் அருட்செயலை முத்தொழிலாகவும் ஐந்தொழிலாகவும் கூறுவது வழக்கம். ஐந்தொழிலில் வரும் மறைத்தலும் அருளலும் முறையே முத்தொழிலில் வரும் காத்தலிலும் அழித்தலிலும் அடங்கும்.

இறைவன் எத்தகைய மாசும் அற்றவன். மாசு, மலம், அழுக்கு என்பவை ஒரு பொருட் சொற்கள். குற்றமற்றவன் அவன்.

வெள்ளை எருதில் இறைவன் எழுந்தருளுவான். வெள்ளெருது தூய்மையான (மலக்கட்டு இல்லாத) உயிர்களைக் குறிப்பது. தூய உயிர்களிடத்து அவன் நீங்காது நின்று இன்பத்தை ஊட்டுவான் என்பதால் அவன் விடைப்பாகன் என்று கூறப்படுகிறான். எருது அறத்தையும் குறிப்பது. அறத்தின் மேற்றான் இறைவன் எழுந்தருளுவான் என்றும், அறமுள்ள இடத்திற்றான் அவன் இருப்பான் என்றும் கொள்ளலாம்.

வேதங்கள் அவனைத் தலைவனே (ஐயா) என்று (வியந்து) ஓலமிட்டு முழங்குகின்றன. அவனோ மேல்

உயர்ந்தும் கீழ் ஆழ்ந்தும் எங்கும் அகன்று பரந்தும் நுண்ணியனாக இருக்கிறான். வடமொழியிலுள்ள நால்வேத நூல்களால் இறைவனின் இயல்பை முற்றாக அறிய முடியாது என்பது இங்கே உணர்த்தப்படுகின்றது. சித்தாந்த சைவத்தில் விதிக்கப்பட்ட நெறி முறைகளால்தான் அவனை அறிய முடியும்; அடைய முடியும்.

வெய்யாய் தணியாய் இயமானனாம் விமலா
பொய்யாயின எல்லாம் போய்அகல வந்தருளி
மெய்ஞ்ஞானம் ஆகி மிளிர்கின்ற மெய்ச்சுடரே 38

வெப்பமுடையனே, குளிர்ச்சியுடையவனே *உயிரானவனே குற்றமற்றவனே, பொய்யானவை எல்லாம் அகன்று போக எழுந்தருளிவந்து, மெஞ்ஞானம் ஆகி நின்று ஒளி மின்னும் உண்மைவிளக்கே.*

வெய்யாய் - வெப்பம் உடையவனே; தணியாய் - குளிர்ச்சி உடையவனே; தண்மை - குளிர்மை; இயமானன் - உயிர்; மெய்ஞ்ஞானம் - நிலைபேறு உடைய ஞானம்; மிளிர்தல் மின்னுதல்.

வெய்யாய், தணியாய் என்ற சொற்கள் ஒறுத்தலையும் அருளலையும் உணர்த்துகின்றன. இவை இறைவனின் மறக்கருணையையும் அறக்கருணையையும் குறிப்பன.

இயமானன் என்ற சொல் வடமொழிச் சொல்லான 'யஜமாந' என்பதிலிருந்து வந்தது. இது வேள்வி இயற்றும் தலைவனைக் குறிப்பது. மனம் முதலிய அந்தக் கரணங்களைக் கொண்டு செயல் (யாகம்) செய்யும் தலைவனாக இருக்கும் உயிருக்கு இயமானன் என்பது ஒரு பெயர்.

உயிருக்கு உயிராக இருப்பவன் இறைவன் என்பதனை, 'இயமானனாம் விமலா' என்று குறிப்பிடுகிறார். இதனால் இறைவன் வேறு, உயிர்கள் வேறு என்பதும் உணர்த்தப்படுகிறது.

'போய் அகல' என்பதை 'அகன்று போக' என்று மாற்றிப் பொருள் காணவேண்டும். எமது எண்ணமும் சொல்லும் செயலும் நன்மை பயவாத, பொய்ம்மை உடையனவாக இருக்கின்றன. அவையெல்லாம் அகன்று போக இறைவன் வந்து அருளினான் என்று கூறுகிறார்.

இறைவன் உண்மை அறிவாக - மெஞ்ஞானமாக - இருப்பவன். உயிர்கள் இதனை எளிதில் உணர்வதில்லை. இறைஞானம் பற்றிய உணர்வு இடைக்கிடை ஏற்படுவதுண்டு. இது மின்னுகின்ற விளக்குப்போல் உயிரின் அறிவுக்குத் தோன்றுகிறது. ஆயினும் அவனே உண்மை அறிவுச் சுடராவான். மிளிர்கின்ற மெய்ச்சுடர் அவன்.

எஞ்ஞானம் இல்லாதேன் இன்பப் பெருமானே
அஞ்ஞானம் தன்னை அகல்விக்கும் நல்லறிவே 40

எந்த அறிவும் இல்லாத எனக்கு இன்பத்தை அருளிய பெருமானே; அறியாமை அகன்று போகச் செய்யும் நல்லறிவானவனே.

எஞ்ஞானம்-எந்த ஞானமும்; அகல்விக்கும்-அகற்றுவிக்கும், ஒழியச் செய்யும்.

இது நிலையுள்ளது, இது நிலையற்றது, இது உண்மை, இது பொய், இது பற்றற்குரியது, இது விடுதற்குரியது என்று எதுவித அறிவும் இல்லாதவன் என்பதை 'எஞ்ஞானம் இல்லாதேன்' என்று ஆசிரியர் கூறுகிறார். இத்தகைய அஞ்ஞானத்தை அகற்றக் கூடியவன் முற்றறிவுடைய சிவபெருமான் ஒருவனே.

ஆக்கம் அளவுஇறுதி இல்லாய் அனைத்துலகும்
ஆக்குவாய் காப்பாய் அழிப்பாய் அருள்தருவாய்
போக்குவாய் என்னைப் புகுவிப்பாய் நின்தொழும்பின் 43

படைக்கப்படுதலும், ஒரு கால அளவு வரை நிற்றலும், முடிவும் இல்லாதவனே; எல்லா உலகங்களையும் நீயே

படைப்பாய், காப்பாய்; அழிப்பாய்; முடிவில் உயிர்களுக்கு அருளையும் தருவாய்; பல்வகைப் பிறவிகளில் என்னைச் செலுத்துவாய்; என்னை உனது திருத்தொண்டில் புகும்படி அருள் செய்வாய்.

ஆக்கம்-படைப்பு, பிறப்பு; அளவு - நிலை, ஒரு கால அளவு வரை நிலைபெற்று நிற்றல்; இறுதி - முடிவு, அழிவு, இறப்பு; போக்குவாய் - செலுத்துவாய்; நின் - உனது; தொழும்பின்- தொண்டில்; (தொழும்பில் என்றது தொழும்பின் என வந்தது).

அனைத்தையும் படைத்து காத்து அழிப்பவன் இறைவன். படைக்கப்படுதல் ஆகியவை அவனுக்கு இல்லை. இதனால் அவனுக்கு மேலானவன் ஒருவன் இல்லை என்பது பெறப்படுகிறது.

மண்ணிலிருந்து குடம் செய்வதுபோல், மாயை என்னும் நுண்பொருளிலிருந்து உடலையும், உலகையும், உலகப் பொருள்களையும் இறைவன் படைக்கிறான். உயிர்களை அவன் படைப்பதில்லை. **இறைவனைப்போல உயிர்களும் அனாதியானவை.**

பிறவிகளைத் தந்து, உயிர்களை அனுபவம் பெறச் செய்து, அதன்மூலம் அவற்றின் அறிவை வளர்த்து, இறை உண்மையை அறியும்படி அவன் செய்கிறான். அஞ்ஞானம் அகன்று, ஆணவப்பிடி தளர்ந்தபோது, இறை பணியே செய்ய வேண்டிய நற்பணி என்று உணர்ந்து அதில் உயிர்கள் ஈடுபடுகின்றன. இவையெல்லாம் அவன் அருளால் நிகழ்வன.

நாற்றத்தின் நேரியாய் சேயாய் நணியானே
மாற்றம் மனம் கழிய நின்ற மறையோனே 45

மலரின் மணம்போல் (அன்பர் உள்ளத்தில்) இசைந்து இருப்பவனே; (அன்பர் அல்லாதவருக்கு) எட்ட இருப்பவனே; (அன்பரானவருக்கு) கிட்ட இருப்பவனே; சொல்லையும் மனத்தையும் கடந்து நின்ற மறைபொருளாக உள்ளவனே.

நாற்றம்-மணம்; நேரியாய் - ஒத்தவனே, இசைந்தவனே; சேயாய் - எட்ட (சேய்மையில்) உள்ளவனே; நணியானே - கிட்ட இருப்பவனே; மாற்றம் - பேச்சு, சொல்; கழிய - கடந்த, கடந்து; மறையோனே - மறைபொருளாக (வெளிப்படாமல்) உள்ளவனே.

பூவும் அதன் மணமும் ஒன்றாய் இருப்பன. அதுபோல் இறைவன் உயிருடன் ஒன்றாய் இருக்கிறான். ஆயினும் அவன் வேறாய் இருக்கிறான். இதனைச் 'சேயாய்' என்ற சொல் உணர்த்துகிறது. அத்துடன் உயிருடன் அவன் உடனாய் இருந்து உதவுகிறான். 'நணியானே' என்பதனால் இது உணர்த்தப் படுகிறது. பிறவிகள்தோறும் உயிருடன் இறைவன் **ஒன்றாய் வேறாய் உடனாய்** இருந்து அதன் வளர்ச்சிக்கு அருள்புரிகிறான் என்பது சைவத்தின் கொள்கை.

மாற்றம் என்பதற்கு சொல் அல்லது பேச்சு என்று உரையாசிரியர்கள் பொருள் கண்டுள்ளனர். நாம் பேசுபவையெல்லாம் உலகப் பொருள்களைப் பற்றியே உள்ளன. அவை நிலையற்றவை; மாற்றமடைபவை. ஆகவே மாற்றம் என்பது அது பற்றிய சொல் என்பதைக் குறிக்கிறது.

மனத்திலே பல எண்ணங்கள் மாறிமாறி வருகின்றன. அவை மாறுபட்ட எண்ணங்கள். இறைவனைப்பற்றிய எண்ணங்களும் எமது பக்குவ நிலைக்கேற்பவே வருகின்றன. இவையும் மாற்றத்துக்குட்பட்டன. இந்த மாற்றங்களெல்லாம் மனத்தளவிலே கழிந்துபோகும். மாறுபாடில்லாமல் இருப்பவன் இறைவன் ஒருவனே. அவன் வெளிப்படாது மறைபொருளாக இருக்கிறான்.

கறந்தபால் கன்னலொடு நெய்கலந்தால் போலச்
சிறந்தடியார் சிந்தனையில் தேனூறி நின்று
பிறந்த பிறப்பறுக்கம் எங்கள் பெருமான் 48

கறந்த பாலிலே சர்க்கரையும் நெய்யும் கலந்ததுபோல, சிறந்த அடியவரின் சிந்தனையிலே தேன் போல் இனிமை ஊறி நின்று, எடுத்த பிறவியை நீக்கும் எங்கள் பெருமானே.

கன்னல் - சர்க்கரை; பிறப்பறுக்கும் - பிறப்பை நீக்கும்.

பால் நேரம் போனபின் புளிப்பேறி நோய் தரும். இறைவனிடத்து அன்பு தோன்றியபோதே அவனின் திருவருளுக்குத் தன்னை உரிமையாக்குதல் வேண்டும். இவற்றை உணர்த்துவதாக 'கறந்த பால்' என்ற தொடர் உள்ளது. பாலில் சர்க்கரையும் நெய்யும் கலந்தால் உண்டாகும் இனிமை போல் அடியவர் உள்ளத்தில் தேன்போல் இனிமை உண்டாக இறைவன் நிற்கிறான்.

சிறந்த அடியவரின் சிந்தனை இறை சிந்தனையாக இருக்கும். அது இன்பத்தைப் பயந்து நலமளிக்கும்.

நாம் பிறந்த பிறப்புக்கள் பல. எடுத்த பிறவிகளின் தொடர்ச்சியை அறுப்பவன் எங்கள் இறைவனான சிவபெருமான்.

நிறங்கள்ஓர் ஐந்துடையாய் விண்ணோர்கள் ஏத்த
மறைந்திருந்தாய் எம்பெருமான்....

ஐந்து நிறங்களை உடையவனே; தேவர்கள் துதிக்க (அவர்காணாது) மறைந்திருந்தவனே; எமது பெருமானே.

ஏத்த - துதிக்க; மறைந்திருந்தாய் - தோன்றாது இருந்தாய்.

ஐம்பூதங்கள் ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒவ்வொரு நிறமுண்டு. மண்ணின் நிறம் பொன்மை, நீரின் நிறம் வெண்மை, தீயின் நிறம் செம்மை, காற்றின் நிறம் கருமை, வானின் நிறம் புகைகை. இந்நிறங்களையுடைய ஐம்பெரும் பொருள்களிலும் கலந்துள்ளான் என்பதால் 'நிறங்களோர் ஐந்துடையாய்' எனக் கூறப்பட்டது.

சிவபெருமானது திருமுகங்கள் ஐந்து. அவை ஈசானம், தற்புருடம், அகோரம், வாமதேவம், சத்தியோசாதம் என்பன.

இவை ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு நிறமுடையது என்பதாலும் அவன் ஐந்து நிறங்கள் உடையவனாகக் கொள்ளப்படுகிறான்.

நாதம், விந்து, சாதாக்கியம், மாகேசுரம், சுத்தவித்தை ஆகியவற்றை சுத்ததத்துவங்கள் என்று சைவசித்தாந்தம் கூறும். இறைவன் இந்த ஐந்திலும் விளங்கி நிற்கிறான். இதனாலும் ஐந்து நிறங்கள் உடையவன் என்று கொள்ளலாம். (வர்ணம் அல்லது நிறம் என்பது தன்மை அல்லது வடிவம் என்ற பொருளிலும் வரும்).

தேவர்கள் உயர்ந்த நிலைபெற்ற ஆன்மாக்கள். அவர்கள் தாம்பெற்ற சித்திகளால் அடைந்த உயர்நிலை குறித்து தற்பெருமையும் கர்வமும் கொள்பவர்கள். இதனால் அவர்கள் இறைவனைத் தொழுது ஏத்தினாலும் அவர்களுக்குத் தோன்றாது மறைபொருளாகவே அவன் இருக்கிறான். அவர்களும் மண்ணுலகில் பிறந்தே அவனை அடைய வேண்டியிருக்கிறது.

............................வல்வினையேன் தன்னை
மறைந்திட மூடிய மாய இருளை
அறம்பாவம் என்னும் அருங்கயிற்றால் கட்டிப்
புறந்தோல் போர்த்தெங்கும் புளுவழுக்கு மூடி
மலம்சோரும் ஒன்பது வாயிற் குடிலை
மலங்கப் புலனைந்தும் வல்வினையைச் செய்ய
விலங்கு மனத்தால் விமலா உனக்குக்
கலந்தஅன் பாகிக் கசிந்துள் உருகும்
நலந்தான் இலாத சிறியேற்கு நல்கி
நிலந்தன்மேல் வந்தருளி நீள்கழல்கள் காட்டி
நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்கு
தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவனே 61

கொடிய வினையை உடையவனாகிய என்னையும், எனது அறிவு மறையும்படி மூடிய மாய இருளையும், புண்ணியம் பாவம் (நல்வினை தீவினை) என்னும் அரிய கயிற்றினால்

கட்டி, வெளியே தோலைப் போர்வையாக இட்டு, உள்ளே பரந்து இருக்கின்ற புளுக்களையும் அழுக்கினையும் மூடி, அழுக்கு வடியும் ஒன்பது வாயில்களை உடைய உடம்பாகிய குடிசையை, மாறுபட்ட மனத்தினால் நான் மயங்குமாறு ஐந்து புலன்களும் வஞ்சனையைச் செய்ய, மாசற்றவனே, உன்னிடத்துக் கலந்த அன்பு கொண்டு நெகிழ்ந்து உள்ளத்தில் உருகும் நன்மை சிறிதும் இல்லாத சிறுமையுடையேனுக்குத் தந்து அருளி, இந்த மண்ணின்மேல் (குருவடிவாக) வந்து அருள்செய்து உனது பெருமைமிக்க திருவடிகளைக் காட்டி, நாயினும் கீழ்ப்பட்டவனாகக் கிடந்த அடியேனுக்கு தாயினும் சிறந்த கருணையைச் செய்கின்ற கருணைவடிவான மெய்யனே.

வல்வினை - கொடியவினை; மாய இருள் - மறைக்கும் இருள், அறிவை மறைக்கும் ஆணவ இருள்; அறம் - புண்ணியம், நல்வினை; நல்வினைப்பலன்; பாவம்-தீவினை, தீவினைப்பலன்; மலம் - அழுக்கு; சோரும் - வடியும்; குடில் - குடிசை; மலங்க -மயங்குமாறு; விலங்கு - மாறுபட்ட; விமலா - மாசற்றவனே, மலம் அற்றவனே; நலம் - நன்மை; நீள்கழல்கள் - நீண்டதிருவடிகள், பெருமை மிக்க திருவடிகள்; கழல் - திருவடி, கழல் அணிந்த திருவடி; கடையாய் - கீழாய்; தயாவானவன் - கருணையே ஆனவன்; தயை - கருணை; தத்துவன் - மெய்யன்.

வினை (செயல்), அதன்பலன் இரண்டும் பொதுவாக வினை என்றும், கன்மம் (கர்மா) என்றும் கூறப்படும். வினை வலிமையுள்ளது. இதனால் வல்வினையேன் என்றார். ஒருவன் செய்த வினையின் பலனை அவனே அனுபவித்துத் தீர்க்கவேண்டும்.

மாய இருள் என்பது அறிவை மறைக்கும் ஆணவத்தை உணர்த்துகிறது. ஆணவத்தை இருளுக்கு ஒப்பிடுவதை சித்தாந்த நூல்களில் காணலாம்.

நாம் செய்யும் வினைக்கேற்ப அதன்பலனும் அமைகிறது. நல்வினை செய்தால் புண்ணியமும், தீவினை செய்தால் பாவமும் அவற்றின் பலன்களாகின்றன. இந்தப் புண்ணிய பாவப் பதிவுகள் பிறவிகள் தோறும் எம்மைத் தொடர்ந்து அனுபவத்திற்கு வருகின்றன. அதுவரை அவை உயிருக்குக் கட்டாக இருக்கின்றன. அறம் (புண்ணியம்) பாவம் இரண்டும் கயிறாக எம்மைக்கட்டுகின்றன.

ஐம்புலன்களும் ஒவ்வொரு திசையில் எம்மை இழுத்துச் செல்கின்றன. இது ஒருநிலையற்ற மனத்தினால் ஏற்படுகிறது. மனமும் ஐம்புலன் வழிச் சென்று இடர் விளைக்கிறது. இத்தகைய மனத்தினால், தாயைப்போல் கருணைமிக்க இறைவனை நினைந்து நெகிழ்ந்து உருக இயலாதவராக இருக்கிறோம். ஆயினும் இறைவன் தனது கருணையினால் எமக்கு அருள் செய்கிறான். தான் நாயினும் கீழான சிறியவனாக இருந்தும் இறைவன் தன்மேல் கருணை கொண்டு குருவடிவாக வந்து அருளிய திறத்தை எண்ணி மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் உருகுகிறார்.

மாசற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே
தேசனே தேன்ஆர் அமுதே சிவபுரனே
பாசமாம் பற்றறுத்து பாரிக்கும் ஆரியனே 64

களங்கமில்லாத ஒளி விரிந்த மலரின் அழகிய ஒளியே; ஒளி வடிவானவனே; இனிமை நிறைந்த அமுதமே; சிவலோகத்தில் இருப்பவனே; மும்மலப்பற்றை அறுத்து என்னை (அணைத்து) வளர்க்கும் மேலோனே.

மாசற்ற - களங்கம் இல்லாத; சோதி-ஒளி; சுடர் -சுடர்கின்ற ஒளி; தேசன் - ஒளி (தேஜஸ்) உள்ளவன்; ஒளி வடிவினன்; தேன்ஆர் - (தேனின்) இனிமை நிறைந்த; சிவபுரம் - சிவலோகம், கைலாசம்; பாசம் - மும்மலக்கட்டு (பற்று); பாரிக்கும் - வளர்க்கும்; ஆரியன் - மேலானவன், ஆசிரியன்.

அழகிய இதழ்கள் விரியும் மலரின் ஒளிமிக்க அழகு காண்பதற்கு இனிமையாக இருக்கும். இதனால் மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே என்றார். மாசற்றசோதியாக விரிகின்ற மலர் ஒன்று இருப்பின் அதன் ஒளி இறை ஒளி போன்றதாகத்தான் இருக்கவேண்டும்.

சோதி அல்லது ஒளி களங்கமில்லாதது. அதில் இருளின் கூறு அல்லது நிழல் இருப்பதில்லை. மாசற்ற சோதி என்பது இதனைக் குறிக்கிறது. இறைவன் மாசற்ற சோதி போன்றவன். சுடர் முழு ஒளியையும் தராமல் சிறிது இருளையும் உடையதாக இருக்கலாம். நிறைவுடைய (மலர்ந்த) சுடர் பிரகாசமாக இருக்கும். இறைவன் அடியவரின் உள்ளத்தில் 'மலர்ந்த மலர்ச் சுடர்' போன்றவன். இப்படியும் பொருள் கொள்ளலாம்.

தேசன் என்பதற்கு ஒளி (தேஜஸ்) உள்ளவன், குரு, தேசத்தை உடையவன் அல்லது அரசன் என்ற பொருள்கள் உண்டு.

பாசம் என்றால் கயிறு. ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகிய மும்மலங்களும் எம்மை கயிறுபோல் கட்டுகின்றன. இருக்கு வேதத்தில் பாசம் என்ற சொல் அறியாமை என்ற பொருளில் வருவதாக மறைமலையடிகள் கூறுகிறார். சைவசித்தாந்தத்திலும் இந்தப் பொருளில் வருகிறது. 'அறியாமை ஆணவம்' என்பதால் பாசம் என்பது ஆணவத்தைக் குறிக்கிறது. ஆணவத்தின் பிடிப்பை நீக்குபவன் இறைவன்.

நேச அருள்புரிந்து நெஞ்சில் வஞ்சம்கெடப்
பேராது நின்ற பெருங்கருணைப் பேராறே
ஆரா அமுதே அளவிலாப் பெம்மானே 67

அன்போடு அருள் செய்து, நெஞ்சிலிருந்த வஞ்சனைகள் கெட்டொழியும்படி (அந்நெஞ்சைவிட்டு) அகலாது நின்ற பெருங்கருணை வெள்ளம் நிறைந்த பெரிய ஆறே; தெவிட்டாத அமுதமே; அளவற்ற பெருமை உடையவனே.

நேசம் - அன்பு; பேராது - பெயராது, அகலாது; ஆரா அமுது - தெவிட்டாத அமுது; பெம்மான் - பெருமை உடையவன், பெருமான்.

இறைவன் உயிர்களின்மேற் கொண்ட பேரன்பினால் அவை உய்வதற்கு அருள் புரிகிறான். நேச அருள் புரிந்து என்று இது உணர்த்தப்படுகிறது. அதனால் உள்ளத்தில் பொய்யாக நின்றவை அழிந்து போகின்றன. அவனின் கருணை பேராற்று வெள்ளம் போலப் பெருகுவது.

ஓராதார் உள்ளத்துள் ஒளிக்கும் ஒளியானே
நீராய் உருக்கிஎன் ஆருயிராய் நின்றானே
இன்பமும் துன்பமும் இல்லானே உள்ளானே
அன்பருக்கு அன்பனே யாவையுமாய் அல்லையுமாம்
சோதியனே துன்இருளே தோன்றாப் பெருமையனே 72

ஆராயாதவர் உள்ளத்திலே ஒளித்திருக்கும் அறிவொளி வடிவானவனே; என்நெஞ்சை நீராக உருகச் செய்து எனது அரிய உயிராக நின்றவனே; இன்பம் துன்பம் ஆகிய இரண்டும் இல்லாதவனே, அவை இரண்டும் உள்ளவனே; அன்பர்களுக்கு அன்பனாய் இருப்பவனே; எல்லாப் பொருள்களுமாய், அவை அல்லாத வேறொன்றாய் இருக்கும் ஒளிவடிவானவனே; செறிந்த இருளாய் இருப்பவனே; தோன்றாத பெருமை உடையவனே.

ஓராதார்-ஆராயாதவர்; துன்இருள்-செறிந்த இருள்.

தம்மைப் பற்றியும், தம் தலைவனாகிய இறைவனைப் பற்றியும், இருவருக்கும் உள்ள உறவு பற்றியும் ஆராய்ந்து பார்க்காதவருக்கு உள்ளத்தில் இறையுண்மை பற்றிய சிந்தனை எழாது. ஆயினும் அவர்கள் அறியாமல் அவன் உள்ளத்திலே இருக்கிறான்.

அவன் இன்பவடிவினன். ஆயினும் அவனுக்கென்று எந்த இன்பமுமில்லை. ஒன்றாய் இருந்து உயிர்க்ளின் துன்பத்தில் பங்கேற்கிறான். ஆயினும் அவன் துன்பமடைவதில்லை.

இதனாலே இன்பமும் துன்பமும் உள்ளானே இல்லானே என்றார். அன்பரின் இன்ப துன்பங்களில் பங்கு கொண்டு அவரின் ஈடேற்றத்துக்குத் துணைபுரிவன் என்பதால் 'அன்பருக்கு அன்பனே' என்றார்.

அவன் எவற்றோடும் ஒன்றாயும் உடனாயும் நின்று அவற்றை இயக்குகிறான். ஆயினும் அவை வேறு; அவன் வேறு. அறிவொளியாய் நிற்கின்ற அவனே உயிர்களை மறைக்கும் ஆணவ இருளிலும், தான் அதனால் மறைக்கப்படாது, அதனுள் மறைந்து நிற்கிறான்.

அவனின் பெருமையை நாம் எவ்வாறு அறியினும், அறிந்த அளவுக்கு மேலாக எமக்குத் தோன்றாது அவனின் பெருமை இருக்கிறது. அவனின் பெருமைகளை முற்றாக நாம் அறிவதில்லை.

ஆதியனே அந்தம் நடுவாகி அல்லானே
ஈர்த்துஎன்னை ஆட்கொண்ட எந்தை பெருமானே 74

எல்லாவற்றுக்கும் முதலாய் இருப்பவனே; முடிவும் நடுவும் ஆகவும், அவை அல்லாதவனாகவும் உள்ளவனே; என்னை வலிய இழுத்து அடிமைகொண்ட என் தந்தை ஆகிய பெருமானே.

ஆதி - முதல்; அந்தம் - முடிவு; ஈர்த்து - இழுத்து; ஆட்கொண்ட - அடிமை கொண்ட; எந்தை - என் தந்தை.

உயிர்கள் பிறந்து இறக்கின்றன. இடையில் நிலைத்து நிற்கின்றன. உலகமும் உலகப்பொருட்களும் இந்த நியதிக்கு உட்பட்டன. பிறப்பு, இறப்பு, நிலைநிற்றல் ஆகியவற்றுக்கு இறைவனே காரணம் என்பதால் அவனை ஆதியாகவும் அந்தமாகவும் நடுவாகவும் இருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. ஆயினும் அவனுக்கு இந்த நிலைகள் இல்லை. அவன் காலத்தைக் கடந்தவன்; காலாதீதன். பிறப்பு இறப்பு முதலியன காலத்தில் வருவன.

மாணிக்கவாசகருக்கு இறைவன் தானாகவே வந்து காட்சியளித்து அருள்செய்தவன். அவரை ஈர்த்து ஆட்கொண்டவன். உயிர்கள் இறைவனை உணராமல் உலக போகங்களில் உழல்கின்றன. அவற்றையும் அவன் சிறிது சிறிதாக ஈர்த்து இறுதியில் ஆட்கொள்கிறான்.

கூர்த்தமெய்ஞ் ஞானத்தால் கொண்டுணர்வார் தங்கருத்தின்
நோக்கரிய நோக்கே நுணுக்கரிய நுண்ணுணர்வே
போக்கும் வரவும் புணர்வுமிலாப் புண்ணியனே
காக்குமெம் காவலனே காண்பரிய பேரொளியே 79

கூரிய மெய்யறிவினால் உளங்கொண்டு உணர்பவரின் கருத்திலே நோக்குதற்கு அரிதாக உள்ள குறிப்புப் பொருளே; நுணுகி உணர்வதற்கும் அரிய நுண்ணிய உணர்வே; இறத்தலும், பிறத்தலும், (உலகபோகங்களில்) சேர்தலும் இல்லாத அறவடிவினனே; காத்துநிற்கும் எமது அரசனே; காணுதற்கு அரிய பெரிய ஒளிப்பொருளே.

கூர்த்த - கூரிய; நோக்கு - பார்வை, குறிப்பு; நுண்ணுணர்வு - கூரிய உணர்வு; போக்கு - போதல், இறத்தல்; வரவு - வருதல், பிறத்தல்; புணர்வு - சேர்தல், இணைதல்; புண்ணியன் - புண்ணியம் செய்தவன், அறக்கடவுள்; காவலன் - அரசன்.

மனித அறிவினால் அறியப்படாதவன் இறைவன். கூரிய மெஞ்ஞானம் உள்ளவர்கள் இறை செயலே எல்லாம் என உணர்ந்தவர்கள். அவர்களின் எண்ணமும் செயலும் இறைவழியில் வருபவை. அவர்களால் இறைவனை உணர முடிகிறது.

நாம் பெறும் அறிவு ஐம்புலன்களின் வழியாக வருவது. மனம் முதலிய கருவிகளால் சிந்தித்து அறிகிறோம். ஐம்புலன்களும் மனம் முதலியவையும் மாயை எனும் பாசப் பொருளிலிருந்து உண்டானவை. ஆகவே நாம் பெறும் அறிவு

பாசஞானம் எனப்படுகிறது. இறைவனை அறிவதற்கு இறைஞானம் (பதி ஞானம்) ஆகிய மெஞ்ஞானம் வேண்டும்.

இறைவனுக்கு பிறப்பும் இறப்பும் எதனையும் சேர்ந்து வாழ்தலும் இல்லை. அவன் அறத்தின் வடிவானவன். அரசன் குடிகளைக் காப்பது போல அவன் எம்மைக் காத்து அருளுகிறான்.

ஆற்றின்ப வெள்ளமே அத்தாமிக் காய்நின்ற
தோற்றச் சுடர்ஒளியாய்ச் சொல்லாத நுண்ணுணர்வாய்
மாற்றமாம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்தறிவாம்
தேற்றனே தேற்றத் தெளிவேஎன் சிந்தனையுள்
ஊற்றான உண்ணார் அமுதே உடையானே 83

இன்பமாகிய ஆற்றுப் பெருக்கே; அப்பனே; மிகுந்து வளர்ந்து நிலைபெற நின்ற தோற்றத்தினையுடைய சுடரும் ஒளியாயும், சொல்லுதற்கு இயலாத நுண்ணிய உணர்வாயும், மாறுபாடுடைய இந்த உலகில் வேறு வேறாய் வந்து அறிவாய் விளங்கும் தெளிவானவனே; தெளிவினில் தெளிவே; என் நினைவினுள்ளே ஊற்றாய்ச் சுரக்கும் உண்ணுதற்கரிய அமுதமே; (என்னை அடிமையாக) உடையவனே.

அத்தா - அப்பனே; மிக்காய் - மிகுந்து, மேலான ஒன்றாய்; மாற்றம் - மாறுபாடு; தேற்றனே - (துணிந்து) தெளியப் பட்டவனே, தெளிவினனே; உண்ணார் -உண்ணுதற்கு அரிய; உடையான் - (என்னை அடிமையாக) உடையவன்.

இறைவனை எண்குணத்தான் என்று கூறுவதுண்டு. அவன் குணங்களைக் கடந்தவன் ஆயினும் மனிதருக்குள்ள குணங்களை வைத்து அவனை வர்ணித்தல் மனித இயல்பு. அவற்றில் ஒன்று 'வரம்பில் இன்பமுடையவன்' என்னும் குணம். 'ஆற்றின்ப வெள்ளமே' என்பது இதனை உணர்த்துகிறது. 'இன்ப ஆற்று வெள்ளம்' என்று அமைத்து இதற்குப் பொருள்காண வேண்டும்.

இந்த உலகம் பலவேறுபட்ட தன்மைகளை உடையது. அவைகளும் மாற்றத்துக்குரியன. இதில் வாழும் மக்களும் தத்தம் அறிவுக்கு எட்டியவாறு வெவ்வேறு கொள்கைகளைக் கொண்டுள்ளனர். வெவ்வேறு தெய்வங்களை வழிபடுகின்றனர். அவர்களின் அறிவு வளர வளர, தாம் முன்னர் கொண்ட கொள்கையும் கும்பிட்ட தெய்வமும் பொருத்தமற்றவை என்று உணர்ந்து, அவற்றிலும் மேலான கொள்கையையும் தெய்வத்தையும் கொள்கின்றனர். இங்ஙனம் வளர்ச்சியடைந்து, இறுதியில் முன்கண்டவற்றை விட்டு, அறிவாய் ஒளிரும் சிவபரம்பொருளே உண்மைப் பொருளென்ற, தெளிவு ஏற்படுகிறது. இச்சிவ பரம் பொருளை 'மாற்றமாம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்தறிவாம் தேற்றனே' என்று மாணிக்கவாசகர் போற்றுகிறார். இந்தத் தெளிவு வரும்பொழுது 'சைவசமயமே சமயம்' என்ற உறுதிப்பாடும் வருகிறது. அப்பொழுது அவன் சிந்தையிலே அமுத ஊற்றாக விளங்குகிறான்.

சைவக் கொள்கையின்படி எந்த நிலையிலும் இறைவன் ஆண்டான், நாம் அவனது அடிமை. 'மீளா அடிமை உமக்கே ஆளாய்' என்பது சுந்தரரின் திருவாக்கு. அவன் எம்மை அடிமையாக உடையவன் என்பதை 'உடையானே' என்று குறிப்பிடுகிறார்.

வேற்று விகார விடக்குடம்பின் உட்கிடப்ப
ஆற்றேன்எம் ஐயா அரனேஓ என்றென்று
போற்றிப் புகழ்ந்துஇருந்து பொய்கெட்டு மெய்யானார்
மீட்டிங்கு வந்து வினைப்பிறவி சாராமே
கள்ளப் புலக்குரம்பைக் கட்டழிக்க வல்லானே 88

என்னின் வேறான, மாறுதல் உடைய ஊன்உடம்பினுக்கு உள்ளே கட்டுண்டு கிடப்பதை இனியும் பொறுக்க மாட்டேன். எமது தலைவனே, சிவபெருமானே, ஓ என்று அலறி உன்னை வணங்கிப் புகழ்ந்து இருந்து பொய் உணர்வு நீங்கி

மெய்யுணர்வு பெற்றவர்கள், திரும்பவும் இந்த உலகில் வந்து வினைகள் செய்து பிறவியைக் கூடாமல் இருக்க வஞ்சனை செய்யும் ஐம்புலன்களுக்கு இடமான உடற்கட்டினை அழிக்க வல்லவனே.

வேற்று - வேறான; விகாரம் - மாறுதல்; விடக்கு - ஊன், தசை; ஐயன் - தலைவன்; அரன் - சிவபெருமான்; பொய்கெட்டு - பொய்யான உணர்வு நீங்கி; மீட்டு - மீண்டும், திரும்பவும்; கள்ளம் - வஞ்சனை; புலன் - ஐம்புலன்; குரம்பை - கூடு, சிறியவீடு, இருப்பிடம்; கள்ளப்புலக்குரம்பு - வஞ்சனை செய்யும் ஐம்புலன்களுக்கு இருப்பிடமான உடம்பு.

இந்த உடம்பே நான் அல்ல. என்னின் வேறானது இந்த உடம்பு. இது மாறுதல் அடைவது. ஊன் பொதிந்தது. பல பிறவிகளில் இத்தகைய உடம்மை எடுத்தெடுத்துக் களைத்துவிட்டேன் என்கிறார்.

பொய்யுணர்வு என்பது பொருளல்லவற்றை பொருள் என்று உணரும் மயக்க உணர்வு. திருவள்ளுவர்,

"பொருளல்லவற்றைப் பொருளென் றுணரும்
மருளானாம் மாணாப் பிறப்பு"

என்று கூறுகிறார். இதற்கு மாறான மெய்யுணர்வு செம்பொருளாகிய சிவபெருமானை அறியும் உணர்வு. இதனையும் அவர் உணர்த்துகிறார்.

"பிறப்பெனும் பேதைமை நீங்கச் சிறப்பென்னுஞ்
செம்பொருள் காண்ப தறிவு"

மெய்யுணர்வாகிய இறையுணர்வு வந்தவர்களுக்கு திரும்பவும் பிறவி எடுத்து உழலும் நிலை இறையருளால் கிட்டாது.

நள்ளிருளில் நட்டம் பயின்றாடும் நாதனே
தில்லையுட் கூத்தனே தென்பாண்டி நாட்டானே
அல்லற்பிறவி அறுப்பானே... 91

நள்ளிருளிலே ஒழிவின்றி நடனம் ஆடும் தலைவனே; தில்லையுள்ளே கூத்தாடுபவனே; தெற்கேயுள்ள பாண்டி நாட்டை உடையவனே; துன்பத்திற்கு இடமான பிறவியை அறுப்பவனே.

நள்ளிருள் - நடு இருள்; நட்டம் - நர்த்தம், நடனம்; பயின்று - ஒழிவின்றி, பலகாலும் பழகி; நாதன் - தலைவன்; தில்லை - சிதம்பரம்; அல்லல் - துன்பம்.

நள்ளிருள் என்பது நடு இருள் அல்லது செறிந்த இருள் என்று பொருள்படும். இது முற்றழிப்புக்காலத்தை உணர்த்துவதாக வந்தது. முற்றழிப்புக் காலத்தில் அவன் செய்யும் நடனம் சூக்கும நடனம். (சூக்குமம் - நுண்மை).

உயிர் பிறவிகள் எடுக்கமுன், அனாதியிலே, ஆணவமாகிய இருளில் அழுந்தி, அதன் அறிவு இச்சை செயல் ஆகியவை விளங்காமல் இருந்தது. இது உயிரின் **கேவல நிலை** எனப்படும். இந்த நிலையிலும் இறைவன் உயிரின் இந்த அவலநிலையை போக்க ஓயாது நடனம் ஆடுகிறான். 'நள்ளிருளில் நட்டம் பயின்று ஆடும் நாதனே' என்று கூறி இதனை உணர்த்துகிறார். உயிருக்காக, உயிருக்குள் நின்றாகும் நடனம் சூக்குமநடனம்.

தில்லையில் அவன் ஆடும் நடனம் தூலநடனம் (தூலம்-பருமை). இது உயிருக்காகவும் உலகிற்காகவும் ஆடும் பொது நடனம்; மன்றத்தில் ஆடும் நடனம். சூக்குமநடனம் தூலநடனம் இரண்டினாலும் உலகிற்கு முதல்வன் சிவபெருமானே என்பது உணர்த்தப்படுகிறது.

இறைவன் மதுரையிலும் அதைச் சூழ்ந்த தலங்களிலும் பல திருவிளையாடல்கள் செய்திருக்கிறான். மாணிக்கவாசக சுவாமிகளுக்கு பல அருட்செயல்களை அங்கே செய்துள்ளான். இதனால் 'தென்பாண்டி நாட்டானே' என்று போற்றுகிறார். தமிழின் பொருட்டும் தமிழ் உணர்ந்த அன்பர் பொருட்டும் அவன் செய்த திருவிளையாடல்களும் பல. இதனை உணர்த்துவதாகவும் இவ்வாசகம் அமைகிறது.

..ஓ என்று
சொல்லற் கரியானைச் சொல்லித் திருவடிக்கீழ்ச்
சொல்லிய பாட்டின் பொருள் உணர்ந்து சொல்லுவார்
செல்வர் சிவபுரத்தின் உள்ளார் சிவனடிக்கீழ்ப்
பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து 95

ஓ என்று (அன்பு மேலிட்டால்) அலறி, சொல்லால் உணர்த்த முடியாதவனை, (இயன்றவரையில்) சொல்லிப் பாராட்டி, அவனின் திருவடிக்கீழ் நின்று சொல்லிய இச் செய்யுளின் பொருளை உள்உணர்ந்து சொல்ல வல்லவர் சிவஞானச் செல்வர். அவர் சிவபுரத்திலே சிவபெருமானின் திருவடிக்கீழ் பலரும் ஏத்தித் தொழ இன்புற்று இருப்பார்.

செல்வர் - சிவஞானச் செல்வர், செல்லுவார்; சிவபுரம் - சிவநகர், சிவலோகம்.

சிவபுராணத்தில் இதுவரை கூறியவை பலவும் பிறவியை அறுப்பதைக் கருதிக் கூறப்பட்டவையாகக் கொள்ளலாம். இறுதியில் 'அல்லல் பிறவி அறுப்பானே' என்று முடித்தார். பிறவித் தொடர் அறுந்தவனுக்கு சிவப்பேறு கிட்டும். "ஓ" வென்று தொடங்கி, "பணிந்து" என்று முடியும் இப்பகுதி இதனை உணர்த்துகிறது.

'சொல்லற்கரியானைச் சொல்லி' என்பதனால், அவனைச் சொற்களால் அளக்க முடியாது, ஆயினும் நான் அறிந்த அளவில் சொல்லுகிறேன் என்று கூறுகிறார். அன்பர் நலங்கருதி சிவபெருமானின் பெருமையை மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் சொல்லுகிறார்.

செல்வர் என்பதற்கு ஞானச் செல்வர் என்று பொருள் காணாது, சிவபுரத்தில் உள்ளவரின், திருவடிக்கீழ் செல்லுவார் என்றும் பொருள் காண்பதுண்டு. சிவபுராணச் செய்யுளை அதன் பொருள் அறிந்து ஓதுபவர் சிவபுரம் செல்லுவார். சிவனடிக்கீழ் உள்ளவராவார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்

சைவ சமயத்தை அழிவிலிருந்து காப்பாற்றி அதன் வளர்ச்சிக்கு வழி வகுத்தவர்கள் சைவ சமய குரவர்கள். திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார், திருநாவுக்கரசு நாயனார், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார், மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் ஆகிய நால்வரும் சமயகுரவர் எனப்படுவர்.

இவர்களில் முனையை மூவரும் தேவாரம் பாடியவர்கள். தேவார முதலிகள் என்றும் இவர்கள் அழைக்கப்படுவார்கள். மாணிக்கவாசகர் பாடியவை திருவாசகமும் திருக்கோவையாரும். இவர்களால் அருளிச் செய்யப்பட்ட தேவாரமும் திருவாசகமும் ஒவ்வொரு சைவரும் பாராயணம் செய்ய வேண்டிய தோத்திர நூல்கள்.

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் பாண்டி நாட்டிலுள்ள திருவாதவூரில் அவதரித்தார். தந்தை சம்பு பாதாசிருதர்; தாய் சிவஞானவதி. மாணிக்கவாசகருக்கு பெற்றோர் இட்ட பெயர் **திருவாதவூரர்.** கல்வித் திறமையும் நல்லொழுக்கமும் சிவசிந்தனையும் உடையவராக வளர்ந்தார் திருவாதவூரர். அவரின் ஆற்றலை அறிந்த பாண்டிய மன்னன் **அரிமர்த்தன பாண்டியன்** அவருக்கு **தென்னவன் பிரமராயன்** என்ற பட்டத்தைச் சூட்டினான். அத்துடன் தனது அரசவையில் முதல் மந்திரியாகவும் நியமித்தான். திருவாதவூரர் தனது அரச கடமையைச் சிறப்புறக் காத்து மதிநுட்பம் மிக்க மந்திரியாகப் போற்றப்பட்டார்.

விற்பனைக்காக வெளிநாட்டுக் குதிரைகள் சோழநாட்டுக் கடற்கரைக்கு வந்தன. அரசன் ஆணைப்படி அக்குதிரைகளை வாங்கப் புறப்பட்ட வாதவூரர் வழியில் திருப்பெருந்துறையை அடைந்து இளைப்பாறினார். அப்பொழுது, அருகிலுள்ள சோலையில் இருந்து சிவநாம ஒலி வருவதைக் கேட்டு அந்தத் திசை நோக்கி நடந்தார். அங்கே ஒரு குருந்த மரத்தடியில் சிவயோகி ஒருவர் சிவனடியார் சிலருக்கு ஞான உபதேசம்

செய்து கொண்டிருந்தார். அவரால் ஈர்க்கப்பட்ட திருவாதவூரர் அவரின் திருவடிகளில் வீழ்ந்து தன்னை ஆட்கொண்டு அருளும்படி வேண்டினார். குருவாக வந்தவர் சிவபெருமானே. அவரின் அருள் பெற்ற திருவாதவூரர் ஞானத்தின் திருவுருவாகத் திகழ்ந்தார்.

திருவாதவூரரின் பாடல்கள் உள்ளத்தை உருக்கி பக்தி உணர்வை ஊட்டுபவை. மாணிக்கம் போன்ற பாடல்களைப் பாடிய திருவாதவூரருக்கு **மாணிக்கவாசகன்** என்ற பெயரைக் குருவாக வந்த முதல்வனே தீட்சா நாமமாகக் கொடுத்தான். அன்று முதல் திருவாதவூரர் **மாணிக்கவாசகர்** என்றே போற்றப் படுகிறார்.

சிவனருள் பெற்ற மாணிக்கவாசகர், தன்னை இழந்தவராய், குதிரை வாங்கக் கொண்டு வந்த பணத்தை சிவப்பணிக்குச் செலவிட்டார். இதனை அறிந்த பாண்டிய அரசன் ஆத்திரமுற்று மாணிக்கவாசகரை மதுரை திரும்புமாறு கட்டளை இட்டான். மதுரை திரும்பிய மாணிக்கவாசகர் மன்னனை அணுகி, குதிரைகள் ஆவணி மூலத்தன்று வரும் என்று, தன் குருநாதர் உணர்த்தியபடி, பதிலளித்தார். மன்னன் சினம் தணிந்தான்.

ஆவணிமூலநாள் நெருங்கியது. குதிரைகள் வரும் அறிகுறி எதுவும் இல்லை. வாதவூரர் அரசதண்டனைக்கு உள்ளானார். ஆயினும் இறைவன் அருளால் ஆவணிமூலத்தன்று அழகிய குதிரைகள் வந்தன நரிகளை அழகிய குதிரைகள் ஆக்கி இறைவனே கொண்டு வந்தான். ஆனால், அன்றிரவே குதிரைகளெல்லாம் மீண்டும் நரிகளாகி ஊளையிட்டு. பந்தியிலிருந்த பழைய குதிரைகளையும் கடித்து, ஊர் முழுதும் ஓடிச் சிதறி மறைந்தன.

ஆத்திரமடைந்த அரசன் மாணிக்கவாசகரை கடும் வெயிலில் நிறுத்தி தலையிலே கல்லை வைத்துத் தண்டித்தான். அவரின் துன்பத்தைப் போக்க எண்ணிய பெருமான் வைகை ஆற்றைப் பெருகும்படி செய்ய, குடிமக்கள் ஒவ்வொருவரும் தமது பங்காகக் குறிக்கப்பட்ட ஆற்றின் கரையை அடைக்க

வேண்டுமென அரசன் ஆணை இட்டான். பிட்டு விற்று வாழும் **வந்தி** என்ற மூதாட்டி தனது பங்கை அடைக்க ஆள் இல்லாமல் வருந்தினாள். இறைவனே கூலியாளாக வந்து பிட்டினைக் கூலியாகக் கொண்டு கரையை அடைக்கச் சென்றான். ஆயினும் தனது பங்கினைச் செய்யாமல் பொழுது போக்கினான். இதனை அறிந்த அரசன் அவனை அழைத்து, தன் கைப்பிரம்பால் முதுகில் அடித்தான். அரசன் அடித்த அடி அனைவர் மேலும் விழுந்தது. கூலியாள் மறைந்துவிட்டான். கூலிக்கு வந்தவன் கூத்தாடும் பெருமான் என்பதை உணர்ந்த மன்னன் இச்செயலுக்கு காரணமான மாணிக்கவாசகரின் பெருமையை அறிந்து அவரைப் போற்றிப் பணிந்தான்.

மாணிக்கவாசகர் தனது அரசபதவியைத் துறந்து, சிவனடியார் கூட்டத்தைச் சேர்ந்து, பல திருத்தலங்களைத் தரிசித்து, இறுதியில் சிதம்பரம் வந்து தில்லை நடராசனைத் தரிசித்து மகிழ்ந்தார்.

சிதம்பரத்திலே ஈழத்து அரசனுடன் வந்த புத்த துறவிகளுடன் மாணிக்கவாசகர் வாதிட்டு வென்று, அரசனின் மகளின் ஊமைத் தன்மையை மாற்றி, அவர்களைச் சைவம் சாரச் செய்தார்.

மாணிக்கவாசகர் பாடிய பாடல்கள் திருவாசகமும், திருக்கோவையாரும். அவற்றை தில்லைப் பதியில் மீண்டும் பாடச் செய்து, தன் கையால் ஓலைச்சுவடியில் இறைவனே எழுதி, "மாணிக்கவாசகன் சொல்ல சிற்றம்பலத்தான் கையெழுத்து" என ஒப்பமிட்டு மறைந்தான். இறைவனால் எழுதப்பட்ட ஏட்டுச் சுவடி பின்னர் தில்லைச் சிற்சபையிலுள்ள பஞ்சாட்சரப் படிகளில் இருப்பதைக் கண்ட தில்லைவாழ் அந்தணர் அதன் பொருளை அறிவதற்கு மாணிக்கவாசகரை அணுகினர். ஆடும் பெருமானின் அழகிய திருவடிகளைக் காட்டி, அத்திருவடிகளே அதன் பொருளென உணர்த்தி, திருவடி ஒளியிலே மாணிக்க வாசக சுவாமிகள் கலந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்

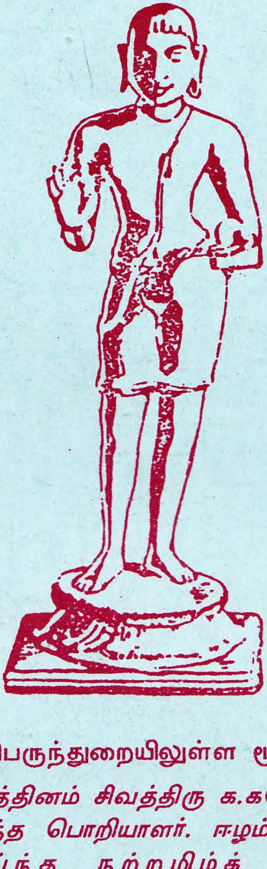

திருப்பெருந்துறையிலுள்ள மூலப்படிமம்

சித்தாந்தரத்தினம் சிவத்திரு க.கணேசலிங்கனார் அவர்கள் சிறந்த பொறியாளர். ஈழம் தந்த ஈடிலாப் பேறு வாய்ந்த நற்றமிழ்க் கவிஞராகிய கணேசலிங்கனார் சிவபுராணத்துக்கு அழகிய எளிய அரிய உரை ஒன்றினை ஆக்கித் தந்துள்ளார்.

சொற்பொருள் நயம் கலந்த விளக்கத்தோடு சைவசித்தாந்தச் செழும் பொருள் பொதுளவும் ஆக்கப் பெற்ற இந்த உரையானது சைவர்களாலும் பிறராலும் போற்றத் தக்க பெருமையுடையது.

- பேராசிரியர் முனைவர் வை. இரத்தினசபாபதி
ஆசிரியர், 'சித்தாந்தம்'